N’Huguet de les Dues Dàlies.

a cura de Carles Reig.

(Trobador Lleidatà.)

(Obra Pòstuma.)

(*Antologia*.)

1.) L’encarregat de la neteja nocturna, n’Holofernes Puigplè, amb la seua escombra, i la seua galleda i el fregall penjat al bastó llarg, anava netejant els interminables corredors que menaven a les diferents oficines. No ho sap encar, però els circells ferris de la set aviat l’ofegaran, tret que no es vulgui abans beure l’aigua sabonosa i plena de brutícies de la galleda. A cap de les fontetes l’aigua no hi brolla ni a cap de les aixetes dels vàters. Les tasses mateixes dels vàters són totalment eixutes. És com si l’aigua fes centúries que hi hagués mancada. Hi havia merdes incrustades a la porcellana que diríeu copròlits i tot. N’Holofernes no se’n recordava pas, que l’aigua hagués mancada tant de temps; ahir mateix, tot semblava com cal. Quants d’anys m’he passat en aquest edifici abandonat? On totes les finestres i les portes estan enferritjades, i no hi ha déu, o si més no, no tinc prou forces, per a bellugar-les. I si crid auxili, les paraules m’ixen sordes. És com si el so no corregués. Com si l’aire s’hagués fet fonedís. Potser d’ací venia la meua horrorosa set. L’eixut, la sequedat, de tot plegat.

S’amorrà zelosament a la galleda. Re. Buida. Les brutícies hi restaven, eixutes. L’aigua, l’humitat, s’havia evaporada tota. I no feia ni minuts que encar era fregant el terra. Minuts...? Centúries...? Què s’hi esdevenia? Món estrany. Tot de fosca. I oi que em semblava que ara mateix, com qui diu, fregava amb tots els llums del corredor encesos?

Instintivament, amb extàtic esguard, repassa els voltants arxiconeguts. Són com sempre i alhora no, totalment diferents. Detalls que no saps casar. D’on surten ara aqueixes urnes, les quals, si per cap cop de colze distret no en romps cap, sembla qui n’ixin, de biaix, amorfs espectres irascibles. Són les cendres dels retrats dels

morts als murs?

Anc no en viu cap en persona. Avantpassats de qui? No pas meus? Mai no he estat ningú. Sebolleixen certs multimilionaris els fàmuls a llurs tombes majestuoses? No ho feien el egipcians antics?

Visc doncs a cap cenotafi? No. Vull dir, a cap mausoleu? M'hi sebollien per equivocació? M'envaeix una reminiscència dels bons anys on fui hiena qui entrevenia regularment els voltats dels escorxadors. Anava tip com no n'he anat mai més. Què és això? Cap metàfora que em significa que en un altre temps era ric? Pertanyc, de rel, a una família de riquesa impressionant? Com és que acabava després d'humil netejador d'edificis?

Infantó d'excel·lent nissaga, no pas cap petit captaire esparracat i perdut com tanmateix prou record haver estat?

A quin reialme no he anat a parar? Si l'altre era el reialme de la virulència, quin és aquest?

La veu de l'impostor qui he esdevingut interfereix novament: «*Vols que romangui amb tu? Et fan por els estocàstics espectres qui hom entrelluca pampalluguejant pels inviables solcs que foren els corredors que suara mateix no netejaves?*»

He romàs irresolt. M'he mort de set. Ofegat. D'això me'n record perfectament. Altrament, d'on em ve aqueix tast d'aigua pura? De quina font al llindar de cap ert penya-segat no n'engolia el raig clar?

Calla. Qualcú, mentre ho feia, m'ha empès daltabaix? M'he negat al torrent de baix de tot on m'estimbava? És d'això d'on ve el mal gust?

Ell m'anima, «*Arruix i amunt. La moral de les nostres desarmades tropes és com sempre, collonuda; guanyarem per tossuts! En avesada virtuosa analepsi, tornàvem al ramat que lleixàvem enrere. N'exalçàvem les vàlues i els empenyíem enllà de les palissades, amb promeses segures d'insígnies i oriflames triomfals, i sobretot intimacions de vides venidores de benaurances*

paradisíaques, i això per cap baix!»

Em fa que l'aigua impura m'ha fet mal. Un plumbi estómac mal calafat, amb abonyecs i fissures que em xerriquen ominosament.

Oimés bròfegues bòfegues, butllofes exasperades, que m'aritjolen pertot arreu damunt la rònega pell. Una pell que de ric era tendra i delicada, i ara és emaciada i nyafegosa com els erms més rúfols.

Qui em robava del bressol i em constreny a una vida d'odis i despits? Renegats emboscats ixen nocturns del xibiu, confabulats i entusiastes, i dalt d'escales de mà, t'entren per la finestra i...

Ningú no em rem, ni em rescata, ni dona un all per a la meua restitució. Cap aldarull no es crea en l'alta societat. Amb quatre metgies i metzines receptades pels fictes mags qui els tracten, tothom de seguida apaivagat. Potser som en període de guerres. Ningú no dona un ral per a un infant robat. Infants rai. Canalla perdulària, tèrbola, òrfena, patibulària, pertot arreu. Un més un menys, *pse!*

N'Holofernes Puigplè, qui l'ha reconegut al final? I de què li serveix viure mort en ample i vast mausoleu, i enfre morts, la majoria dels quals semblen ésser impostors com ell? Mòmies, carronyes, esquelets... Llurs retrats en vida pels intricats envans i antostes del subterrani laberint que és, es veu, la meua condemna d'anar fregant per a l'eternitat...

Ho comprens ara? És aquell el reialme de la confusió sens fi? Condemnat a netejar els corredors de l'infern amb la llengua? Quin càstig més adient, tanmateix, també, no diguis!

Hò! Però a causa de què?

Cap causa que valgui. Hom no s'hi ha pas de capficar. Més li val. És a dir, és clar, un hom qui no sigui un gamarús. Ara t'ho diré. Tot ve com ve.

(...)

2) Havíem en nit fosca tornat al prat, jo i un dels fills, a cercar-hi l'afiblall que la dona d'un dels fills (no pas el mateix qui em venia de comparsa) ens deia que durant el jorn, jugant amb la canalleta, no havia perdut.

Era un afiblall que calers no en valia gaires, mes que es veu que l'havia heretat d'una padrina, la qual l'havia heretat d'una padrina seua, i així fins a qui sap... els visigots, els romans, els pitecantrops...

Em demanava, cercant-cercant, si no ho havia somiat, la noia. O jo. Hom, al prat assolellat, passat migdia, s'hi ensopeix i els hipnagògics i els hipnopòmpics hi abunden. Visions que sovint se't claven.

Tant se val. La qüestió que llavors, però, s'escau que la realitat de vegades acompanyi. Amb això vull dir, crec, que el somni, o l'enfilall del somni, decreta la realitat conseqüent (?).

Amb allò a la clepsa, ens en trobàvem, no pas un, d'afiblall, ans un parell. Un el noi, l'altre jo. Cap dels dos, però, el «bo». El bon afiblall, que era verd amb tres brillants grossets i sis de petitets. Tot plegat, però, una multiplicació d'afiblalls durant la nit. Qui n'endevinava l'estranya (re)generació?

S'esqueia quelcom de paregut amb la dona qui el perdia, l'afiblall somiat? Qui sap.

Havia somiat, després de l'aventura del prat nocturn, és a dir, anit, que la noia havia esdevinguda rossa (tret que per comptes de la noia no fos una impostora, encar més delitosament procaç), i que la veia

per l’escletxa de la porta mal ajustada nua de pèl a pèl. I que ella sabia que la guipava encaterinat. I que, a desgrat de la meua provecta edat, trempava com un camell.

I justament aquest matí mateix, en aixecar’m, per qualque distracció decretada pel somni (qui sap, oi?), qui veig que s’ha distreta, doncs, i ficant-se al bany de davant la meua cambra, ha jaquida doncs, dic, mal ajustada la porta, i es renta sense bri de roba damunt, i em fa àdhuc que de cua d’ull molt múrriament i puteta somriu i s’assegura que el vell caduc prou trempa com un ase?

És la rossa, tret que no és rossa, és clar. És bruna. La dona d’un dels meus fills, la qui perdé l’afiblall de vàlua qui-sap-lo l’emocional, i com se’n diu, sentimentaloide. Demà m’afaitaràs. Les dones et fan anar de bòlit. No et tenen compassió ni quan vas extremunciat. Volen que a les últimes, allò que et mati sigui un orgasme causat precisament per elles. Així crec que es pensen que hom no es pot guanyar les ales i les aurèoles de la santedat certificada.

No em feu cas, què em sé jo, de les cretinades dels ‘creients’ (?). Tot hi passa. Llur crani un embut, un colador, de molt escollides bajanades. Cascú ses dèries. Ells (elles?) les llurs, jo les meues. Quines són les millors? Les pitjors? Tant hi fot una cosa com una altra. Al capdavall, *buf!*

(...)

3) Així s’esdevingué allò altre. Sovint a l’internat em tocava, per rebec, d’haver de netejar les latrines. Doncs bé, aquell dia era cagant, quan vaig sentir que s’atansava el professor de química, un retirat militar petitó i escanyolit qui venia amb uniforme a impartir’ns unes classes per a mi totalment inintel·ligibles.

Quan es va situar a cagar, em vaig aixecar, i tot i que no em tocava aquell dia el servei, me'n feia per un moment voluntari, i això, agafava l'escombreta de netejar els forats de les merdes més o menys incrustades, i xiulant suaument, com qui va per feina, i es dedica, distretament assidu, conformadament a fer-la, m'he ficat al compartiment del químic i li he empastifada tota la carota de merda.

Li he dit, «*Ui! Ai! Perdó! Quina distracció! Tant que no volia ajudâ-us, i us desajud!*»

Immediatament, irritat, no pas per la merda, per l'idioma, em renya, en la seua irritació alhora furiosament empassant-se merda, «*En castelladro! En castelladro!*»

No som pas a castelladràdia per a enraonar en castelladro, he pensat; potser sap de química (que no crec pas gens!), però de lògica, pobre home, encar menys, ni puta idea. «*Ara li ho neteig ben netejat, no se'm neguitegi gens. Ho veieu? Com una patena!*» Tret que no hi devia veure de cap ull, amb les ulleres totes emmerdades, mentre, sense por que em reconegués, continuava de fregar-li el visatge d'idiota amb l'escombreta de més en més empastifada, i amb la merda pròpia, d'afegitó.

«*En castelladro, en castelladro…!*» Continuava bramant, pobre desgraciat.

Ho jaquia córrer. Sabia que no ens entendríem mai.

(…)

4) Paradís pervers, macabre i virulent. Vora la carretera, a onades

‘impactants’, els automòbils i camions cacen per a tu. Només te’ls cal espellar, mocar i rostir; o si allò que et cobraves es prou dur de carn i doncs de rosega desprès, per comptes de rostir’l, el bulls.

Cada animalot caçat, tant se val si és bípede o duu setze camotes molt peludes, en fots una bona bullida, i amb allò rai, en nodreixes tots els companys, i llurs famílies, qui s’arreceren sota els ponts dels desvalguts.

Fabulós fastig de la plenitud; com diem els lacis i toscans, «*la noia del boia*»; patim el mateix fastig que pateix el pobre botxí, sempre havent de fer la mateixa maniobra, i au, un altre cadàver de no res al cabàs.

Per això en dic, de la meua parsimoniosa bullida, ‘*la bullida del botxí*’.

Mentre medit, absort, absent i llangorós, repenjat dalt, a la barana del nostre pont, guaitant avall i de gairell el ritme foll de les diverses entortolligades artèries circulatòries; filustr aquell, a la llarga anestèsic, flux i reflux continus d’horrors sòrdides, disbauxades, repulsives. Fums, sorolls, ensopegades a betzef, morts... Morts innombrables. Teca sens fi.

Les nits, pitjor. Molt pitjor. Incessants pirotècnies de boigs molt boigs. Tots els qui hi passen, rabents, tocats, tocats pels llamps.

Entrant a la gola del llop, persuadits que entren a qui sap quin tresor que els hipnotitza amb sos enlluernaments i guspireigs, i ses llampugues i lluminàries.

I reïxen sovint, en canvi, d’acabar ben quitats amb un lloc al cementiri, o esbocinats, amb una cadira de rodes, o amb cicatrius inextricables d’heroi o de demagog idiota. Quin paperet!

(...)

5) D'arrencada, allò semblava seriós. Com allò altre de la bola de neu cinglera avall, amb la possibilitat que es fes enorme, esfereïdorament gegantesca Embriònicament, quelcom força emmerdant. Cinemàticament, aclaparador. Del simplement anecdòtic o episòdic augmentat gradualment al terrorífic i al bestialment complicat.

Romans obsedit pel grotesc insult. I et fiques sense voler en un dilema mortificant...

Què fotre-hi amb un veí arrogant i sense miraments, qui t'agredeix sexualment la dona, i en acabat t'amenaça mentalment amb la idea que et pren, inextricable, que un home així és capaç de tot, de no aturar's pas en re, de no tindre cap mena de fre, i a continuació doncs de fer-t'ho malbé tot, inclosa la salut, i qui sap si l'existència, per poc que vulguis tornar-t'hi gaire, gamarús qui fores si ho feies, oi cavà, no pas?

Un veí barroer, matusser, sense cap mèrit, molt pallús, vulgar. Una dona massa calenta. Típic, sobretot enfre beguts. Tret que tu no beus.

Jugaven a un joc de taula, no crec pas que fossin escacs, i tanmateix el groller tot d'una, com ara ritualment, cridava, «*Escac mat, mostra la figa!*»

I ella què feia? L'hi mostrava, on el groller és clar que l'hi fotés els dits! Allò ens jaquia tots plegats estabornits, vull dir, esbalaïts. Una cosa per a ells dos que semblava nogensmenys tan natural, tan sobtadament acceptada...

Poc que hauria pas dit res. Ni sisquere fet mala cara. Tret que hi

havia a casa d'altres convidats, i ja se sap... Cal servar les aparences... Ni que només sigui una mica...

Feblement el reptava, cal dir que amb canguelis rai, un cagallonet a mig terme del degut i solgut, i avui dolgut, trajecte. «*Escolta, noi, potser pixes fora de test una mica massa... No?*»

Replica, tranquil, perquè molts dels convidats se'n riguin lleugerament, «*Res, home. Li pruïa la figa, pobra noia, i només l'ajudava a gratar-se-la. No n'hi ha pas per a fer cap esceneta*.»

Què havia de fer? Un sotrac errabund em feia anar tort. Un disgust marejador, gens ordinari, que m'atacava com ariet inesperat. Ariet de ràtzia bare i aliena, traïdora.

Una pesantor al pit. Dificultat respiratòria. Com ara si quelcom, un exèrcit de follets espectrals, t'engargullés, t'engavatxés a base de paquiderms sencers. Quin goig si, escanyat, no em moria ara mateix de sobte, i pietosament em sebollien en silenci, com si no hi soc, i sense dir res a ningú. Ni vist ni conegut. Passem avall.

Potser que no exageréssim, però. No la caguéssim, tampoc; enfre poc i massa. Val la pena matar-t'hi cercant restitució?

Si ho jaqueixes córrer? Per exemple, si te'n vas a un altre barri, vull dir, si t'hi trasllades amb tot el portant... No deu costar gaire...

I si allò, llavors, et destrueix moralment, part de dins, aquell acte volpell, pel fet que no goses enfrontar-t'hi? Plantar cara al dolent, i defensar el teu territori...?

O creus que per què tants de treballs? Carall, per què? Quelcom que al capdavall tampoc no serà mai resolt, altrament que amb el seu anorreament o el teu? El teu, oi? Ei, no és xanxa!

O en tot cas, si doncs allò no, la destrucció segura d'allò que et pertany... La propietat, l'estada, la posició, el guany...? Tant que no costa de fer-te un lloc!

No val més guardar la roba i la vida, tot i que amb una mica menys d'amor propi? Mes què és l'amor propi davant la pròpia vida? I la pròpia roba? Tot compta.

Un detall sense importància? L'amor propi? Una altra carrinclona vanitat?

No et diu el seny que et limitis a viure, que tampoc no és pas poc? Que romanguis assegut al pedrís de ca teua, veient-les passar, esperant que un dia d'aqueixos passi l'enterrament, l'escarransidota processó del funeral, de l'eixelebrat insultant enemic?

Una persona com ell, tan fastigosament bel·licosa, pugnaç, vituperadora, imbècil, ha de tindre enemics a balquena, i més esperitats i fogosos, i datspelcul, que no pas tu.

Amb les enemistats entecades s'escau com amb les guerres civils. Tot el pitjor que construeix, vull dir, constitueix, l'ésser humà ix a la llum, lliurement, descordada.

Delacions, ganivetades a l'esquena, bombes d'estranquis, destruccions veïnals... I sobretot quan pel nombre, n'ets abassegadorament superior... Tota mena de salivosos assassinats sense solta ni volta... I sempre, com dic, amb la raó del més fort. Totes les ràbies enfre veïns exacerbades... I quan un dels bàndols mani a un lloc, l'anorreament dels qui per dissort eren del mal signe... s'esqueien de pertànyer al partit minoritari, a barri equivocat, a les cases negres...

No hi ha millor solució que fer-te fonedís tantost el rebombori no esclati. I amaga't rere el vel de la hipocresia; carrega't de les raons del rat; sempre tens bones excuses, coartades, andarivells. Mai ni ets enlloc. Qui sap on pares? Anònim, d'incògnit. La teua màscara és blaníssima, blanquíssima. Ets una bona ànima. Pacifiques tothom pertot arreu. Poses pau enfre els veïns. Tots som tan bona gent. Amb algunes manies que venen del diable. Cal no fer-ne gaire cas,

de seguida passen.

En acabat de qualque sojorn mitològic en cap cova ni desert, has tornat beatífic; ets un mendicant frare llec, beneint a tort i a dret; una mica tocat, amb un soliloqui d'idiota, predicant bonesa i beatitud i força al canut... Ah, i els tinells ben plens... els efebs ben cul-remenosos...

Els piròscafs (ben esbufegosos...), els escafandres (ben hermètics...), les poliandres (ben esfigassadotes...), els peluts licantrops (hi buixim i aüquem adeqüadament i sense descambuixar'ns), els tetraedres (no ens desdibuixem com fluixes maduixes tampoc mai gens...) i els muls, els muls, sí, els muls (no hi som gens guits...), i els elefants (hi som sempre ben ensinistrats...) i les nostres trompes... tortes...

Tortes...? No. En forma d'interrogants.

La felicitat universal... Tot té solució... Cal comprendre els pobres vilipendaires... Els vexants, els insultants, també són fills de déu... I tant, i tant... Oi...? És allò que sempre he dit... Sempre, tu, sempre... Fills... fills...

Fils... vetes i fils... plats i olles... «*Si el món ja és tan bonic!*» Botifarra, i tira.

Escac mat. «*Mostreu, totes, les figues!*»

«*Si us pruen, això rai, ara venen els grataires. Agraïts!*» Tothom agraït. Grats grataires i grates gratades. Gatades, gatades. Tots peix.

(...)

6) Em lleixen sanguinyoles exsangüe, i m'aventurava, disposat a tot, abans no em morir's, a l'interior de l'illa salvatge i, petròleg plurilingüe, la sort i la perícia volgueren que hi descobrís el '*pedrapà*', una pedra amb el vint per cent de gluten; ran la meua comunicació, la Societat Geològica em vol donar el premi Nobel, i vol sobretot un '*partenariat*' amb mi per a l'esplet, l'explotació, de la indústria del pa de pedra; d'ara endavant, havent-los indicats com es mengen les pedres, tothom, totes les poblacions de la pacificada Terra, seran assegurats de teca, i de teca amb una riquesa de minerals bona per a la jovenesa perllongada, i això fins a una salutífera longevitat de faula.

Illa conquerida, mentre n'has l'usdefruit en frueixes, és natural. És clar que sempre pot escaure's un '*moment passional*', i hom s'hi oblida, hi perd la xaveta, ja se sap. Per exemple, t'atura en sec, «*M'has tolt l'himen, sapastre, carallot! T'havia dir siguis ben manyaguet amb els ditets; altrament, no et fotis il·lusions; i tu què fums? Has comeses escruixidores violències! Això no té perdó!*»

Tret que tot en té, amb prou paciència. Li dic que hi romangui fins que el malentès no es resolgui. Que no es neguitegi gaire per l'atabuix del xiulet.

Del raconet sotmès, re no t'hi treu que no sigui la força bruta.

«*Quan trobis on càpigues, hi romans. No t'hi moguis fins que no t'hi treguin. Que què hi fots mentre? Hi menges, hi beus, hi fiques, hi treus... Fàcil! L'estona que passa sempre juga a favor teu.*»

Tothom s'ocupa, massa enfeinat, esmeperdut, o es diverteix esbojarradament, i s'embranca tothora en espontànies, mecàniques, tèrboles, heterogènies, frustrades, homèriques, pugnes i trifulgues, i usurpacions, i iconoclàstics enderrocaments, acoltellaments, asfíxies, i en espaterrants, irresolubles, mosaics de col·lisions esquediàstiques, d'accidents multitudinaris, entròpics, de perifèries sanguinolentes, sembrades d'entranyes aritjolades per tota mena d'horrorosa vermina, i rosegades per nocturnals carnívors.

I tu re, lluny, ignorat, absent, sempre absent, gaudint del celibat, mastegant d'estranquis fenoll silvestre, sol i solaçat, no pas mai seduït per re de ridículament superficial. Tants d'infantilismes. Amb ulls de basilisc, escrutant les estuprades de tornada, gerdes íncoles i autòctones impecablement espitregades, amb conys que els ragen, i rient i de bracet, unes quantes, prou satisfetes, i tu nogensmenys de pedra, agelàsic, sense ni arrufar les celles, havent esdevingut i tot entelèquia (perfecció o essència permanent, incanviable), obra mestra, estàtua incomparable qui ni amb pentotal, per molt que l'escorcollessis, re no et revelava; tòtem amb aclucalls per al plaer de les salvatges, qui, amb precaucions rai, poden atansar-se't, les més ardides, i fer-t'hi '*diling-diling*', al teu aparell sintàctic, vull dir, espermàtic, procreatiu, i àdhuc d'amagatotis, de cap martellada, potser emascular't i tot – no fora pas la primera vegada, les punyeteres.

Feny a tot ops, en tot cas, de no pas solament no ésser-hi tot, ans de no ésser ni on ets. Quelcom d'indiferent, fix de faisó natural, confós i admès dins l'estesa, el desplegament, de la contrada; re ni beneficiós ni nociu, pertanyent inconspícuament a la natura. Un bocinet de paisatge, gens intrusiu. Ni afegitó ni mancança al banal quotidià panorama.

Roman a l'invisible glauc annex del xalet verd, i no et lleixis esglaiar pel xerric de les grues, i extractors i politges, que molt ominosament se t'atansen cada jorn que s'escorr, versemblantment una mica més a prop...

Ai ai ai... Calla, home, i ferm... Tingues-te ferm... ferm... Endura. No t'hi trauran. Tot enfarfec ni ofec passa avall, no en facis gaire cas.

Rosta pedretes, i ves observant com la natura no se't bada com ventall pintoresc tota sola, vària, aclaparadora, adormidora...

Animalets et sovintegen pels voltants qui se't voldrien tastar amb ferramentes esmolades... Tret que els fas por...

Fes por a tothom… Ets de la selva el papus incert… Tothom t'ha vist, fantàstic inventor, i de debò ningú. Fas bé. Endavant. Calma, epítom de virtut. Només tu ets tu. No espeteguis a córrer que no sentis el foc. El foc, ai.

Tu tòtem qui corr. El gran descobridor del pedrapà. Quin espectacle!

Trist colofó. Tot colós tard o d'hora cau. Ha de caure. Prou és sabut.

Prou, prou… És conegut. I sí ves, ara et toca, ara em toca, va com va…

(…)

7) A la soll dels jerarques, una església catedral, alta com un colló, desvagadament hi entrava per curiositat, i una multitud de Fills de Marieta (?) m'acollonien bramant, *Aux armes! Aux armes, citoyens!*

I no sabia d'on venia l'alarma i guaitava girientorn; potser anaven a caure'ns bombes d'anorreament total a la puta coroneta.

I llavors, parant millor les orelles, me n'adonava; bramaven realment, molt fanàtics, això també, mes a frec d'exhaustió, amb zel aeronàutic, mes amb toràcica mancança, *Aux larmes! Aux larmes*, *citoyens!*

Calia, doncs, plorar, i plorar de valent, però per què?

Mòrbids guerrers qui s'avergonyeixen d'existir? Saben que no són sinó xurria, escombraries, paper de cul per a usar i llençar, dissipables, i au, que no ha estat re? I tanmateix s'esgargamellen ells amb ells? On és el trellat?

I jo què hi faig?

Em disposava, dromomaníac, a *deguerpir*, vull dir, a tocar el dos, a venir escarser, a desar'm enjondre, a fondre'm; en un mot, a fotre el camp amb un flabiol de cangueli roseta amunt. Fora genteta! Fora gentada!

Car si quelcom aprenia de petit era que allò primer que has de fer mai és fugir. Ja contraatacaràs... quan et llegui... i si mai et lleu... Car probablement no et lleurà mai. Massa de feinada. I a la fi a què treu a cap?

Arreu de l'església especialitzada hi havia exposats, com si allò fos una facultat per a cirurgians curts de gambals, tètriques dones i barbuts, espitregats de debò, vull dir, amb els cors sabaters enlaire.

I els qui ens manaven que somiquéssim per la mort d'algun Fillet o altre eren els Cors (chors) de Marietes (tornem-hi, ?). Hi havia de tot. Evidentment, uns quants de joiells d'energumen, orfes i abstemis viscerals, de bracet, o amb els bracets entrellaçats. Cantant que llagrimegéssim de valent, com aixetes espatllades, com cigales desconjuminades, a doll viu, a descordats sanglots.

A la trona, algú discursejava, en una cantilena esgarrifosa. Es veu que de deia que el mort, antic profeta, deia que... «*Amb el meu botí de larves... ara ja mai deficient en el nodriment de la meua ànima... em veig encoratjat pregonament al sarcasme (?)... i a continuar escrivint doncs a betzef hagiografies, si bé se'm paga... apunteu-vos-hi... això rai... amb el meu ofici, aprofitant tot simulacre i quid-pro-quo... en tinc les mans trencades... i que em desenvolupen escates i tot de tant no immergir-les als tinters...*»

L'aterratge del dubtós exegeta al nostre món, el món adotzenat dels enfangats al quotidià trivial, esdevenia ridícul, entrepussava a cada passa... cuidava trencar's el ossos davallant de la tronada trona.

I llavors repartien indulgències! A ningú li cap al cap que no en vulgui cap!

Em deien que eren, a bon preu, penyores prenyades de possibilitats! (Tot això molt admiratius.)

Pensava... Per què ningú enfre els jerarques, per comptes, no troba a bé llençar'm un milionet o dos? Allò ho trobaria força més comprensible, saps? Indulgències? Ves-te'n i fot-te'n de ta mare, gamarús!

(...)

8) A tall de maldestra beluga enigmàtica, un jorn fosc i tempestuós ix del sot fumós i pudent l'antic Holofernes Puigplè, ara convertit en n'Honorat Enfremunat.

Son ens alhora enfremunat (esmicolat) i honorat per una estada als inferns que l'honora i el reforma. A part que allò d'Holofernes se li tornava a l'esperit un titella rotundament caduc, car al capdavall s'ensumava que no era pas altre que nom maleït, aquell que, aprofitant la hac al pijameta, li aplicaven els segrestadors. No pas doncs el molt noble nom ignot amb el qual degué haver nascut de debò.

El vell Holofernes pujaria a l'autobús qui el menés lluny d'on rau si mai en passés cap prop d'on no s'ha perdut en haver sortit del sot on adés fou solsit, ensulsiat.

Mentrestant, els boscs són els meus rebosts; errabund enfre esbarzerars, t'hi trobes (*nihil alsius!*) gerdons i avajons, i mores i maduixetes, baies de fortes colors i delicades sabors rai. A betzef, vós. I allò t'ompl d'orquestrals incandescències, i creus que viure és prou d'agrair; especialment t'espiritualitzen les delitoses

indecències de les fines pells de petúnies als culets de les senyoretes qui aturen de lluny en lluny llurs artefactes al marge, i rere els primers arbres ja s'ajupen accelerades amb les faldilles arregussades a pixar-hi, i a tu llavors és clar un vertigen et fa pujar i surar com enrogallada alosa l'apèndix magistral qui de cap progenitura sobtat es vanaria si gotegés damunt receptacles escaients d'hamadríades eixarrancades que li raguessin dejús ben estrebades.

«*L'ardidesa de l'anacolut,*» (li diu, a cau d'orella qualcú qui també espera, sense esperances, l'autobús vers l'inèdit) «*em meravella.*»

«*Bon profit us faci,*» (responc).

Però els seus ulls m'esfereeixen. Reflexions llencen glauques, opalines, sòbries, monitòries. Il·luminacions verament diabòliques.

L'Honorat fila, s'esmuny, desapareix per un gens fressat viarany adjacent. Aquell dimoni al cap de poc l'ha perdut de vista. Malfia't de tot desconegut. A la mínima avinentesa, et rapta. Gat escaldat. O pitjor. T'escorxa. Damnatge irreparable.

I ara demana't, Honorat, per què has sobreviscut? Per a quina rude tasca ara? Que et faci recol·lectar què? Subtils prestigis? El premi blaníssim de qualque llambresca esfinx qui t'admirés tant que et permetés de tocar-li (oh glòria incerta!) el suat conyet? O fer-li un mos mentider a la polpa del culet? Somiatruites, *bah!* Vols callar?

De moment, s'ha ficat a viure a un orri abandonat. Hi ha instal·lada àdhuc una catifa trobada a l'abís de prop on llencen els gàngsters facinerosos, d'ençà de vehicles esventats, escombraries i deixalles.

Qui hi fou assassinat damunt? Hi ha una taca grossa de sang antiga. Tornarà el mort a entrevindre'm l'indret? No faria millor llençant-la de retop? La catifa posseïda? Sempre me'n passaran de grosses? O és un excés de ruc imaginació?

Doncs sí, no. L'Honorat tenia raó. Aquella mateixa nit de tronada se li apareix el mort de la catifa. Li diu, l'urgeix, que el reivindiqui. Que

el revengi.

«Saps qui m’ha mort molt traïdorencament? La dona. *La vampiressa! Raons rai. Totes infundades. Crec àdhuc que adduïa que t’havia venut als gitans!*»

Li ha dit el nom de l’assassina. Susanna Quelcom o Altre. No sap pas si se’n recordarà. És un nom llarg. La dona excel·lentíssima d’un antic aristòcrata de nissaga molt sonada. Sonada on? A un lloc o altre.

Era doncs mon pare el mort? Era ma mare l’assassina? I per quina raó? Banyes? Odi? Afecció als diners? Baralles intestines?

«*Ets mon pare?*» Li demana.

«*Què més voldries? No faig bords, eu!*»

«*En aquest cas, noi, que et…*»

«*Espera! Sí, au, et reconec, ets fill meu! Ataca lel romanent podrit de la família. Són tots uns lladres i uns assassins. Ets el meu instrument de revenja deguda!*»

«*N’hauríem d’enraonar…*»

«*La veu em fa figa… L’estoneta que m’alleraven ja l’haig…*» Se li fonia.

I d’ençà d’aquella nit, silent i a estranyes empentes sobtades, que m’atia i m’aquissa que ataqui, tot i que no sé del cert qui. Em relliscava el nom. Un nom tan llarg, i tot i que em recomanava mentalment no sé pas quantes de medecines per al reforç de la memòria, em faig un embolic amb els noms. Això dels noms sempre em confon. I els noms químics, quina horror, pitjor! I quant als remeis… Estic segur que sempre prendré els erronis! Tot anirà a pitjor. Tot se n’anirà en orri.

Desesperat, amb repugnància, fugí n'Honorat de l'orri maleït. La vida només és mig tolerable si et prens amb prou filosofia la desesperació. Vasta futilitat de tota empresa. I més si ets menat a fer la feina bruta per un fantasma malparit. Qui sap quins crims reals o imaginats (tant se val!) no cometia (l'interfecte) per a provocar tal acte extrem? No, no. No seré pas l'instrument rovellat de cap injustícia. Res no és més injust que d'ésser dut al món, aquesta antesala de l'infern infinit de l'anul·lació total.

A qui el blasme? A qui li penjaràs la llufa? Qui el reu? Qui et portarà la creu durant el moment de descans en pau? A qui li allevaràs el nelet, la culpa?

La culpa de què? Quina nelet? Quina culpa? No hi ha d'altra culpa que la d'un univers fet malament a collons, a la biorxa, a la si l'encert l'endevín, cagant i tira avall.

I tu què, qui? Un altre merdoset subproducte de carn peridora d'aquest univers abandonat a l'accídia i la desídia. Ah, com enyores, no pas? L'entropia d'on deus veus vindre. I a la qual deus anar. Allò és raure inert, sense neguits ni mals als ous ni enlloc.

Així si fa no fa repapiejaves aquell dia atziac, cerca-raons Honorat. Te'n vas nu, com qui diu, sense altre que els quatre parracs de sempre. Tot allò que recobraves de l'abís sinistre, del canyet emprat pels criminals dels encontorns, ho tornes a llençar, a abocar a lloc. Avall, al fètid infern d'on no hauríeu d'haver sortit mai.

És clar, no en trac cap més ús. Me n'adon que tot allò llençat és per qualque poderosa raó. No juguis amb el destí de les coses. Tot allò que robes a la terra puja maleït. Que els morts enterrin llurs morts, i que el morts enterrats jeguin en pau.

(...)

9) Nat n'Huguet de les Dues Dàlies, l'ignorant Honorat fou lliurat per Humbert, son pare putatiu, a uns homenots malignes perquè se'n desempalleguessin.

El malignes el vengueren a una bruixa perquè el sacrifiqués en les seues misses sinistres en nit colenda, com ara la de na Valpurga, on calia, com tothom sap sacrificar, per a menjar-ne la carn i beure'n la sang, una criatura ben fresqueta, i n'Huguet, fill de casa bona, grasset i finet rai.

Quan na Susanna de les Dues Dàlies se n'adonà que el seu fillet havia desaparegut es foté com una fera. Sospità immediatament del seu home, n'Humbert. N'Humbert l'acusava cada dia de fotre-li banyes amb els més vulgars dels merdosos obrers.

«*On és el petit? Què n'has fet?*»

«*No n'he fet re. A mi què m'expliques?*»

«*Sempre l'has odiat!*»

«*Sempre? Només tenia tres mesets! I odiat, diu? En realitat, ni fred ni calor. Prou sé que no és fill meu. No soc pas qui se n'ha d'ocupar. Que se n'ocupi son pare!*»

«*Mal pare!*»

«*Oi que sí? I males dides i minyones! Demana'ls a totes elles què n'han fotut, putes com tu, només pensant en cardar a tort i a dret i pels descosits!*»

«*És clar, no pas com tu, sifilític i estranyet.*»

«*Exacte, i prou orgullós de la situació. Sempre sortiré guanyant si*

mai surt a justícia. Tots els jutges i bòfies són amics meus. Tots del ram, si vols.»

Etc. Adotzenades discussions matrimonials.

Na Susanna encarregà a n'Onofre, un manyà bestial, amb el qual jeia sovint, que li resolgués el problema. Li suggerí que el malfactor potser morís providencialment per cap meteorit que li caigués exactament al suc del crani.

Car na Susanna havia accés, amb còpia de clau recobrada d'estranquis, al cabinet on n'Humbert recollia meteorits comprats a totes les contrades de l'esfèrula. Era la seua col·lecció més adorada. La mostrava amb reverència a tots els seus aristocràtics amiguets.

Li va donar na Susanna a n'Onofre un meteorit dels més feixucs. Li va dir, «*Què et sembla si li esclafessis la closca amb aquesta pedrota, un migdia, tot retut, en acabat d'una de ses disbauxes molt perverses, mentre no se'ns assolellava escamarlat a la gandula del jardí?*»

Dit i fet, li caigué a n'Humbert, un jorn clar d'estiu, al bell mig de la clepsa, un del tot molt providencial, doncs, meteorit.

«*Oh miracle! Diví objecte que ateny l'objectiu! Com no podia ésser altrament! L'aeròlit pilotat per l'esperit del bon déu se li estavellava ans enfremunava al bell mig de la coroneta! Predestinat! Tot en regla. Com era pre-ordenat pels poders olímpics.*»

La pols de cadmi, iridi i osmi, l'impacte havent estat tan violent, la trobàveu els candis, ben untats, bòfies espargida per tots els voltants.

«*Sorprès pel sobtat encant d'un joiell celestial*», sentencià aleshores el xerraire jutjarra qui alçà el cadàver. No se'n pogué estar de continuar llavors poetitzant, «*Jorn atziac de relapses i d'eclipsis, en aferrissades xafogors postlapsàries tropicals, on àdhuc els*

col·làgens esdevenen efervescents. No hi havia més remei. No podia sinó esdevenir-se, senyors, com s'esdevingué. Escrit als murs immarcescibles del cel! Som-hi, pleguem. Ja ho hem tot vist.»

Pel que fa a n'Huguet, pobrissó, què l'estalvià del veure's trossejat a l'altar de la bruixa qui colia els perniciosos pestilents poders ocults? Uns caçadors sentiren plorar i espiaren per la finestra de la barraca, i van veure com les bruixes esmolaven els ganivets, i feien fumera en unes brases. (Com si l'anessin a coure, el petitó? I jo em pensava que se'ls menjaven crus!). I, amb això, els mefítics caçadors entraren disparant, i mataren tothom entre el deleteri bruixam, i s'endugueren l'infantó, qui més tard es vengueren d'esclau a una família d'esclaus de color vermell.

Els gitans el vengueren a llur torn a una família d'obrers assaonadors qui, dickensianament, el maltractaren (per exemple, no el banyaven mai que no fos al noc) i li tragueren tot el suc que pogueren fins que, amb dues cametes, encar molt jovenet, no s'escapolí.

Doncs això.... Si sou servits.

Tot plegat una altra història trivial. No cal pas tampoc que m'ho agraïu tant.

(...)

(10) Bolets de subsol el fetge m'arruïnaven; sòrdid soterrani amb els teus atroços tenebrosos productes diabòlics, amb els quals atenys la voluptat que et duu a les portes de la mort, on la disbauxa és més agressivament folla, i on el flagell de la malaltia múltiple i complexa, entortolligada, et consola del rosec ratador de la subversió i la rancúnia que normalment t'ofeguen, i et paralitzen,

banyat en l'àcid d'un ressentiment que la ficta urbs del damunt condemna a la desaparició instantània.

Car ets tot de gasos fètids i infectes a frec d'esclatar com milers de montgibells alhora!

Soc un altre d'aqueixos còsmics monstres qui exhausts pereixen. Mai inerts, ara han esdevinguts miserables cruanys celestials tot i que foren poderosíssim astres solars. Inutilitat de tot foc, i de tota activitat, i de tota existència. A la merda, nois! Us feu fotre!

Urbs traïdora, abjecte objecte de mes tírries rampants. Amb convulsions d'enrampat, en festes paganes on aranyes esguerrades ballen ballets coreografiats per diables, hom, amb insolència epilèptica, també es fot a ballar sense que vingui a tomb.

Al fosc celler que put a humus, turgescències vitalistes semblen congriar-s'hi, recullen aparentment vigoria cada moment que passa i potser aviat es veuran amb prou forces per a incorporar's, amb dues o qui sap les potes, i pujar amunt, on els urbans sereu potser dormint o badant, i us sorprendran llavors amb llur atac indefensable.

Crec humilment que fora idoni d'anorrear-les ara, sense esperar què acabin de desenvolupant-se en indòmites i monstruoses creatures.

No cal ésser tampoc cap eximi botànic, empedreït i depravat, sinistre i sense d'altres manies, per a comprendre que no pots néixer d'una mare morta quaranta anys abans exactament del jorn on no nasqueres. Així que trau-te del cap que la corpulenta senyora duquessa és de debò ta mare i que doncs n'has dret a l'heretatge.

No, no, havia insistit. I els assegurava que havíem rebuda aquell mateix migdia per a dinar l'anciana regina dels anglesos. Tan simpàtica, ella, com sempre, sense la màscara del paper d'idiota que ha de fotre tota la reialesa ni ningú que vulgui semblar alguna cosa, amb la hipocresia fastigosa de la religiositat i tota la merda i la falòrnia acostumada. Me'n record avui mateix que a ma mare la

marquesa no li feia gens de gràcia, tot i que només de no estar-ne del tot satisfeta amb el que li deia per començar la simpàtica regina. «*Escolta, entre poc i massa!*» Li deia. «*També tu, noia; és un flagell. Sembli que passi amb gairebé totes les britàniques qui ens visiten. Que les cortesanes condueixin a la babalà, encar com aquell, però que també la regina...!*» I tot perquè la regina li confessava que amb el seu cotxet llogat ens espatllava un poquet el magnoli de l'entrada. No sabia com apaivagar la mare, la marquesa. Només una branca, mare, fóssiu caritativa. «*Una bona branca de menys! Si rebem gaires britàniques més, malament rai, romandrem amb un magnoli tot pelat!*»

I que venien afamegades com precàries pàries! Les veies voraces, se't llençaven a les veces! I els deia que se n'omplissin el pap sense por, car el fred s'atansava, grosses nuvolades de neu que et duien a l'atàxia i tot. No sabíeu on paràveu. Us perdiu en viaranys desdibuixat devers on els llops us esperaven amb candeletes.

Totes les qui venien directament dels palaus sempre en plena restauració pudien terriblement. Hi devien els restauradors empastifats, amb els estranys vernissos nous, vells residus de tel·luri. La fortor d'all inextricable que totes no emanaven així ho denunciava.

Ma mare la comtessa se'n dolia. «*Aqueixes noies! Em duran a perperir!*» I era aleshores que treia del calaix la pistola. «*Del caos de la dolor inexhaurible al guariment instantani de la bala al cor.*» I es clavava el canó al pit, i m'havia de llençar a sos peus per a aturar-la. Molt eixelebrada. Tot la desespera. Potser per això he sortit com he sortit. Que tot ho veig també sempre ben negre.

Com ara que soc reu d'aquells típics col·lapses al·legòrics de certs malsons; per exemple, espàrrecs plens d'urc qui, de gerds i erts que no eren, es corrompen i panseixen irreparablement en un no re. I ma padrina la il·lustríssima baronessa pitonissa m'ho interpretava. «*Aquest trist destrempament continu. Quina vida més amarga no serà la teua! Fotràs goig, minyó!*»

I me’n record que a l’hora dels llevant de taula, ahir mateix, quan totes les aristòcrates fotíem les cames damunt la taula, fumant cigars, i bevent conyacs i cafès ben forts, discutíem la moda novella dels robots marcials.

Tots aquells capitans aranya qui ens manen i ens fan, això també, tots plegats herois. Herois morts, és clar. Qui n’escateix ni en desentrella l’enigma de llur existència? L’enigma dels mags i manaies qui ens conformen segons llurs preferències, i ens transformen així mateix en robotitzades víctimes de llurs bateroles?

I deia la regina, «*Això rai, noies. Feta la llei, feta la trampa.*» I em ficava, a l’hora de la distribució del pastís, sota la taula, per a dir, sense trampes, per a qui anava cada bocí de pastís, car hi havia dins un dels bocins la penyora, i la qui la trobava pagava el dinar vinent, i ho aprofitava, senyors bòfies i senyors advocats i jutges molt distingits, per a esguardar’ls els conys, car les de més de les nobles britàniques no portaven calces que no fos que patíssim la mala setmana.

(...)

11) El lent cerimoniós desastre industriosament avençava.

Fent grimègia pel mòrbid avantatge que els portàvem, els tractàvem de ridículs i de carrinclons qui ens esbufegaven impotentment darrere, i de sobte ens semblà tanmateix que al·lucinàvem, car llurs morts eren ara mateix, qui sap com, per quin passa-passa clandestí, davant els nostres morts. I tanmateix el nostre carro dels morts ocupava tota l’amplada del camí, i que sabéssim no hi havia dreceres en aquell tram, on ens sobrepassaren, calia dir que només havent volant damunt nostre, o per cap galeria subterrània, un

soterrani que se'ls hagués miraculosament obert als peus en forma de clot on s'embotien, i el camí hipogeu era molt més llis que el nostre camí de dalt, i el clot de sortida, de més a més, els ejaculava mecànicament, com ara escopinats per l'ardent boca d'un drac. Qui ens ho esclariria? Tant se val, de moment. La qüestió que ells havien guanyada la correguda devers el cementiri, i no solament això, havien alhora, concomitantment, abassegats els millors nínxols, els més fàcils d'obrir i tancar amb envans, ergo, els del primer i segon pis, on no calia ni ajupir-te ni, pitjor, pujar en escales amb els feixucs amortallats carregats. Ara eren ells els qui se'n fotien de nosaltres. I nosaltres amb quina mala jeia no tractàvem els nostres morts tan escandalosament desconfits, amb l'avantatge que portàvem, i ja ho veus tu. Ens volíem alguns de nosaltres morir allí mateix, de vergonya, i ens ajèiem amb els morts, i dèiem, «*Ja podeu emparedar-nos-hi, ja, que no sabem si tindrem prou cara per a presentar-la als familiars quan veuran llurs morts on collons no paren, a les golfes inaccessibles, que els caldran escales quilomètriques per a plantificar'ls els flairosos i pudentíssims poms*».

Dit i fet, amb les presses i la competició amb els de baix, qui enllestien abans, els meus no se n'adonen que, efectivament, m'he amagat amb el meu mort, això sí, i també amb la meua paleta de fer paret, i m'han emparedat al nínxol.

La meua garneua intenció és de reforçar el mite idiota dels zombis. Car crec que això fretura un món cada dia més perdut al caos de la descreença. Centúries ens contemplen de continu apocalipsi. Com remeiar-ho una miqueta?

Sempre he pensat, «*Estalvia-te'm si et plau les esotèriques carallotades de tota religió! Llurs enormes merdegades, ximpleries, tabernaclades, bertranades, romanços!*»

I tanmateix ara veig que enganyats vivíem millor. Així que això dels zombis i les ressuscitacions miraculoses estovaran el viure dels més crèduls, pobrissons, i si més no, una petita porció de la població viurà feliç.

Sí ves, una idea d'idiota la meua com una altra. Com tantes no te'n venen de nits, sense re altre a fer. I sobretot tancat en un nínxol al cementiri. Cap a mitjanit, si hi arribàvem vius, esbotzaria l'envà part de dins, i m'enduria a coll el meu cadàver, i el llençaria a cap munt d'enceses escombraries com te'n trobes arreu pels encontorns, i els familiars l'endemà dirien, «*Ai tu, guaita! En Pepet ens ha ressuscitat! Lloada sigui... en fi, ja sabeu què... tota la collonada adjacent!*»

Tret que esdevens mutable en la perpètua penombra. De sobte m'agafaven convulsions de fàstic. Basques grosses. Vomituricions. Per les costures de l'envà del nínxol sentia en la foscor de la nit forces malignes qui m'assetjaven i se'm volien irruents. Em penetraven àdhuc al bessó dels ossos.

I llavors el pànic, electrocutat horrorosament pel pànic. La suor, la por, la desesperació. Soc mort i mort romanc durant milions i milions i milions de milers d'anys sense consciència, sense ésser, sense poder saber què hi passa a l'univers. Mort per sempre. Com el meu mort qui es belluga inquiet a la meua vora.

I llavors me n'adon. No soc jo qui està tan acollonit. És la meua ànima, el meu paràsit qui em treu pels orificis els seus tentacles. Vol fugir del meu cos moridor. Car no vol morir per sempre. I palpa el cos del mort. Per si fora factible d'introduir-s'hi. Ço que fora absurd. Ficar-se al cos d'un mort, t'ho espatlla tot tot d'una, mentre que dintre meu, mentre sigui viu, tens l'esperança de durar una mica més, i potser en l'interval trobar el que cerques, un cos no pas posseït per cap altra ànima, el qual és alhora etern, és a dir, immortal, no moridor. Pobre de tu, ja et planyc i et rancur, car, noia, la feinada!

Aleshores la discussió amb la paràsita ànima meua s'anima una mica.

Reclús rac, impotent, sense poder estòrcer'm d'un ésser estrany qui em posseeix el cos. Un ésser molt temorec qui es diu 'ànima', i qui

viu en l'esborronament asfixiant que el meu cos mortal no el dugui a l'extinció perenne, pels milions i milions dels segles dels segles, i, al seu torn no pot alliberar-se'n, de manguis, del cos qui ella mateixa posseeix, l'ocupa amb tota la desgana del món; no pot pas abandonar'm, car sense el seu posseït, irremissiblement condemnat al fracàs, és a dir, a morir, moriria instantàniament, com tot paràsit sense amfitrió, tret que no pogués, al mateix temps que abandonava el meu cos merdós, ocupar'n un altre sense ànima, un cos nou amb vida assegurada. Però com? El camí més segur, és clar, era la via del vit. Tret que via fora, ull viu! Car via vit el perill és gros. Les ànimes, sempre malcontentes, sovint, a l'hora de cardar, les transferències, els intercanvis, se succeeixen amb rapiditat. I els resultats prou els podem veure enfre la dissortada població. Dones esdevingudes homenots tot d'una, i homes, donetes. Ubics pel món. Guaiteu-vos els veïns. Cavà que sí? Tot n'és ple.

I a això, a aqueixa monstruositat, la fementida ànima m'empeny. A aquest acte immensament fastigós. I dubtós. Home, cert que d'alguna manera, allò que vol fora solució al conflicte. Si jo, el seu cos malvolgut, reeixia a trobar i a cardar'm una bèstia estranya, alhora sense ànima i immortal (com si fos tan fàcil!), llavors tant ella com jo de sobte ens estorcíem del respectiu paràsit. «*Car és així com em veus, oi? Com si soc el teu paràsit, quan en realitat ets tu qui ets el meu!*»

No vol disputar més. Inestable. La raó no l'acompanyarà. Presa per una excessiva por. Potser arribada la mitjanit, on esbotzaré l'envà i respirarem aire fresc, potser, dic, la por li minvarà, i trobarem cap altra solució raonable. De moment lluny d'allò més, de resoldre el paradoxal problema. Car ho té pelut, si espera re de mi, altre que l'anar fent com ara. Sense sotracs. Vida d'enterramorts tot rutinària. Obrir i tancar nínxols. Ficar i traure carronyes. Ofici quotidià. Mai la feina no manca.

Pel que fa a ella, unitat plena de manies, la cosa se li presenta absurdament impossible. Imaginar que em cardaré cap animal, cap bèstia sense ànima! Si em conegués més pregonament que no em coneix, ànima paràsita i egoista, tampoc no gaire intel·ligent, no es

decebria pas tan rucament. Una persona com jo, qui no es carda res de re; a qui conys i d'altres traus de carn li és moralment defès de mai anar-hi. No, no. Ni dones, ni donzelles, ni prostitutes... I no em facis riure! I es cardarà bèsties salvatges, esperant que siguin prou 'inanimades' que, via vit, la meua desagraïda adversa ànima s'hi traslladi amb tot el portant de pors i esglais i terrors, i esbojarrades epilèptiques sessions d'histèria. T'hi pots asseure, car anirà per llarg.

I, a més, una bèstia així on te la trobes? Em sembla que et faràs fotre, ànima meua.

Amb aquestes, era hora de partir. Amb impertorbable disciplina, cos masegat, amb no gaires perspectives d'esdevenir gens longeu, em prenc tanmateix, amb el zel acostumat i la sobrietat deguda, el glopet d'elixir promissori, perquè em rellevi un xic l'angúnia, i a la lluor de la celístia del primer forat a l'envà, després que començava d'esbotzar'l, al flascó l'alegria del parpelleig de les bombolles que hi espurnegen, dolces, i l'ànima, d'ou aliquanta, qui se m'aixopluga, com sol, enfre els testicles, i ara, ambdós menys dispèptics, i al contrari, àdhuc peremptoris, acabem d'obrir'ns pas i, orquestrats i pertinents, els tres davallem, amb riscs de relliscar i esgalabrar'ns a baix, fins a terra ferma.

El mort, l'ànima i jo, una mica marejats, perduts en el reialme balsàmic i cosmètic de l'elixir alcoholitzat, fent episòdics semicercles, fins que el clima mental, tan enfarfegat, no s'estabilitza, i el mecanisme atura d'ésser irreconciliable i rutlla de bell nou, i ara, com dic, som-hi, serens, catric-catrac, avall, cap a l'eixida del camp atziac del tests romputs. Encar rai. Hem sobreviscuts tots tres amb els trets incòlumes, no pas assaltats per les calúmnies d'un enterrament en vida, i au, re, visquéssim mentre vius no som, cars companys!

Anàvem ballant pels foscs estrets viaranys, immersos en dos o tres d'aquells balls camperols amb tres individus i de vegades bastons. Foxtrots, em sembla que en diuen.

Trobàrem la descàrrega pudent i fumosa i hi descarregàrem el mort. Li diguérem adeu-siau amb llàgrimes als ulls. L'ànima tornava a treure els tentacles, sobretot pel meat del vit meu, com si volgués afegir-s'hi, i l'encoratjava a fer-ho, l'atiava, l'hi esperonava, volia i tot que em vingués pixera per a expulsar-la, mes se me'n desdigué, què hi farem, tornà a mare. Una mare qui no se l'estimava gens. Car cansada dels esglais que em fot, sobretot de nits, amb les seues terrors davant l'imminent anorreament etern. Què hi farem, què hi farem. Mala cara quan...

No! Ja l'he tornada a espaordir! Com t'ensinistres una ànima tan pusil·lànime? Quina mala sort! Tantes (qui sap!) que en deu haver de prou ardides, i llavors ben articulades, engalzades, encadellades, acoblades, casades, harmonitzades, com en diràs? Com-penetrades. Cascú el bon paràsit de l'altre.

Simbiòtics. Simbionts. Això.

(...)

12) Era el darrer capvesprol on, degut a la fi total portada per l'estavellament d'aquell imprevist invasor de l'espai, en forma de monstruosa pedra si fa no fot rodona, pus tost una boteruda esfèrula, qualque lluna deslligada i perduda pel firmament incert, idòlatres i iconoclastes, adés tan reactius, érem ara ensems barrejats en la mateixa deliqüescència, i en la mateixa emanació que se'n seguia. Tot hi eren pastetes de carn fosa. De nosaltres no en restava sinó una repulsiva confitura que es fonia en el nou no re de l'espai buit de l'enlloc.

Què hi fotíem, en aquell embull repulsiu del viure? El mateix que hi fotem ara. El paper del desaparegut. Polsim enfre la polseguera. Cap

distinció. Confusió de pols diverses, amb totes coloraines admeses i admixtes. Res en re. Cendres.

Plou esperma. Ensuma en la densa espermàtica pluja la recalcitrant insubordinació dels cossos, les metàstasis, les desintegracions, les implosions, els ultratges...

Esdevens, Anaclet, cínic bufó, circumspecte albardà, qui transgredeix, ressentit, totes les lleis 'morals', i es transfigura en mistagog qui conquereix i humilia, amb eixarms i encants, mastegant màgics pixallits de l'oasi mateix on, reietó, t'has instal·lat, tots els deixebles qui, diferentment mutilats, se t'atansen. Els amolles reguitzells d'escaiences tal com et ragen del malalt magí avall.

Els dius, «*Ets viu? Mort? Fora dubtes d'una vegada! Si saps, ets viu; si no saps, ets mort. Mort, no saps re. Viu, saps quelcom; per exemple, que vius*». I ells, mesells, fan, «*Aaahhh!*» I amunt.

Hom, desagraït, se'ls grata, sobretot en privat, car en públic no es vol pas presentar com enemic de re existent, com vol el mestre, per molt que el pruïn, ni ratin, i se'l cruspeixen. Qui vull dir? Els polls, home, els polls. Polls corrugats qui viuen amb pretensions de prínceps als tous i humits indrets eròtics del cos força malmès, tot i que, beats, només mengem pixallits, juliverts, coriandres, nous de coco, dàtils, bananes... Què més s'hi fa? Ah sí! «Mannà d'àngels.» Merda que no sabem ni d'on collons surt.

Qui gosarà enfre els deixebles avençar retrets que no suscitin encontinent encenalls d'heretgia? N'Honorat, potser, ell qui fou escombriaire i infermer? És a dir, qualcú qui coneix tangiblement les misèries més miserioses, les del cos i les de la societat?

Propulsiu, pren embranzida i es jaqueix caure enfre els marginals ninots del naufraig, els més o menys hàbils desertors, els pelegrins perduts enfre dunes, qui, meditabunds, en sessions on tot són penitencials restriccions, esperen que les vies de la salvació, amb les de la soteriologia, sense fotre re més, els atenyin bo i davallant

miraculosament del cel, de tan blau, verd fosc. «*Així no es va enlloc*», els retreu.

Atractiu, preclar, els assenyala el camí vers l'oasi on el conductor manaies Anaclet no els tractarà a baqueta, com es mereixen. I que contents que el segueixen, xurma esparracada! Aviat ens morirem de fam, oasi massa ple. Ens haurem de cruspir metòdicament els uns als altres. Fi de tot vegetarianisme pec. Ja era hora, no diguis.

Un monstre robust i sòlid qui havia estat pellaire s'esclafeix. «*El vegetarianisme per als moltons. Els moltons moltonegen i sempre perden totes les guerres. Només s'encanten esguardant com els predadors es cruspeixen els veïns. Quina vida la llur de merda!*»

«*Anatema!*» Va cridar de lluny l'Anaclet, i n'Honorat foté el camp a l'altre cap d'illa. Sabia que aquell capvesprol rajaria sang. La petita societat se n'anava a can pistraus. Es feu amb escorces una barqueta i partí. Potser al continent l'atmosfera tornaria a ésser amb prou feines respirable, potser la carn hi tornaria a ésser fresca. La porqueria de la religió, i les manies dietètiques que es portava, sempre l'havia dat molt pel cul, moralment parlant.

Anava armat amb el seu ganivet sempre esmolat. Si l'ataca cap escamot de sorges sorgits de la catàstrofe, no en jaquirà cap de viu. Prou els coneix.

I prou es coneix. «*Qui es coneix ja té tota la feina feta al món. La resta és de propina, com qui diu. Morir no importa*.»

I es trobà que no, sí ves. Que la catàstrofe encar ho infectava tot. La catàstrofe no havia pas refet el món. El món continuava d'ésser un palter. I les ressonàncies hi eren d'un futur obtús i ambigu, ple de planys i danys. «*Ens farem fotre encar una mica més*.»

(...)

13) El dia que em van dir que els bonics mirallets al cel eren en realitat esfèrules roents, és a dir, inferns enjòlit, el món em va caure als peus. Encar en vaig ranc.

Sempre d'ençà del jorn fatídic que duc pertot on vagi el flascó amb el lletovari casolà d'aixarop i regalèssia per a calmar'm dels nervis.

Estugós, mico filós, cassigall molt coent, d'ençà de llavors soc insuportable. Odiat amb raó per tothom. Tosc brivall, qualque incomparable abominació espiritual qui ningú no sap de quin cràter no surt, quisvulla qui se m'atansés patia mon irrevocable immisericòrdia. Àdhuc rere reixes era pugnaç. O a l'asil mateix. Esdevingut molt seriós tòtil, cofoi hi fotia d'oracle, i els altres boigs desgraciats no podien sinó empassar's el devessall d'idiotes revelacions que, acompanyades per erupcions de flagrants estigmes, recitatiu, no els endinyava.

Mos prediccions no podien sinó reflectir ma crueltat i ma luxúria, que es rabejaven nogensmenys en la impotència.

En acabat d'obscures centúries de viure tancat, un altre dia fosc on escandallava amb la probòscide el flascó de la voluptuositat, una altra revolució esclatava fora murs.

En eixir en esparpall, m'apartí del ramat cornell i, anònim, m'encantí meravellat davant les múltiples execucions. Hi participí, ben pagat amb mam i teca, en les construccions d'enormes inermes fonaments per a fràgils minúcies. Com si el fet que la magnitud de la forca per a penjar fos colossal, dels merdosets inhigiències penjats en fes pròspers colossos.

La hipocresia i la mentida, la falòrnia de sempre, essent inextricable del tarannà de l'home, sobreviu a tota revolució, per profilàctica que sembli. Ni els sacrificats no eren sinó sorns titelles, ni els

sacrificadors carrinclons peons amb sòpites idees de sòmines furibunds. Uns i altres, xurma que el mareig de la tempesta fa anar de bòlit, d'un cantó a l'altre, i mirant que ningú no et trepitgi la cua, i llavors caient al bertrol. Faula quotidiana. Consuetudinària tirallonga de penúries, coneguda samfaina de captaire. Misèries, almoines de la història sense sest ni quest.

Interludi sense guerra. L'anhel visceral d'ésser, enganyosament, t'agafa. Ésser què? Quelcom, qualsevol. Tant se val. Un títol, si us plau, una etiqueta, una catalogació... Un malnom, per greu que sigui. Un símbol et simbolitzaria, i la buida persona qui ets se't perdria benauradament ara rere la màsquera del símbol. T'haurien empallassat! No érets re, i ara ets un pallasset. Prou pots!

No érets sinó un orfenet qui a la bona saó muny la llet dels trens, llurs fums carregats de substàncies alhora marejadores i nutritives. Mes, part darrere, enyoraves una vida millor, més ferma, arrelada, tant se val on.

No et sortiria d'enlloc cap imprevisible cosí? Bisellant la matèria que et constitueix, en ple bisellatge no et trobes al capdavall, amagada entre tanta de ganga, la gemma d'una ascendència impredictible? I llavors ets qualcú!

I si no és veritat, ni mai! Sigui com sigui, totes les nissagues són de nyigui-nyogui. Per què la teua hauria d'ésser millor. Allò que compta és la versemblança de la disfressa.

I tu, rai. Amb el nom, ja pagues. Et diràs duc, príncep, vescomte... Quelcom que soni força... Comdor Horaci, agonòteta Hilari, baronet Honori... I totes et pondran... I si no totes, prou.

Na Nèmesi Cualbra, bisbessa negra com la pega, llegia un tractat trobat a les escombraries. Una monografia en antics alemany, rus i albanès, sobre en Set, déu dels innombrables inferns enjòlit pel firmament nocturn. L'esborronadora pauperització de l'educació ambient ha fet de tots nosaltres, els novells, uns ignorants totals.

Com na Nèmesi és molt vella, això vol dir que ve de molt lluny, car tot espai s'esdevé en el temps, com tot temps neix de l'expansió de l'espai, i, amb això, qui ve de lluny, i caminant, aprèn moltes coses, i no cal dir les diferents parles que s'hi parlen, totes tan bones les unes com les altres.

Es veu tanmateix que, amb la meua silent aproximació, la sobtava, i patí un sobresalt i feu uns crits d'esglai que segurament cap altre oricterop hauria àdhuc envejat. Els oricterops qui volten pels encontorns més indecents del desert són profans i viciosos, i transgredeixen de continu tot al llarg del devastat paisatge, tret que, espantats, s'esgargamellen i se sotraguen com diables qui, sortits dels cràters infernals, es trobessin en territori àrtic, i se'ls glacessin els collons. Amb la qual cosa demostren ésser uns covards. Com la bisbessa, i com jo mateix.

Tant ella com jo un desig insobrable ens prenia d'absentar'ns, de desertar'ns mútuament. Fou llavors que s'aixecà fins al mentó, o millor el nas i tos, per a mocar-se'l, el complicat faldillam, i amb allò em mostrà el foc al cony. «*Massa llegir de dimonis*», li vaig dir, innocent, «*no em passarà pas a mi, analfabet de naixença*».

Em proposà d'ensenyar'm de lletra. «*Amb quina condició*», li vaig dir, «*de pèmpims, ni gota*».

El pacte fora sexual, va dir.

Pretenguí un altre atac de cor. El tocà el pols al puny. Nul.

«*Que el diable se t'emporti!*», feu, fotent el camp. Maledicció tan efectiva com totes les altres, milions i milions, que al llarg del trajecte no m'han adreçat. Ves què hi fotrem. Sempre ho he dit. De malagraïts, l'infern, és a dir, el món, n'és ple.

(...)

14) Deipnosofista de viatge pels llims pudents dels aiguamorts, a la percaça de microbis medicinals, tot de sobte certa olor inconcreta m'exacerbava un estrany deler de cuixa, i recordava, a les meues provectes edats, les cuixes d'antanyasses que tant no delegí, amb tarota i llengota, d'escorniflar, d'escorcollar com saurí per a trobar'n, suaument arrecerada, la font de totes les bones trempívoles flaires i sabors, i el cel se m'obria llavors amb les bones sensacions...

I fou llavors on, horroritzat, me n'adoní. Paral·lel a mi mateix, com si m'emmirallés, avençava de trompis, per les tangents, un llebrós, bo i exposant deliberadament les terribles típiques macabres decoracions d'un cos tot fet malbé.

A les pudors dels llimbs i el gust dolçot (un dolç fastigós) de l'estranya odor de vell formatge de fonteta d'enfre cuixes, s'hi afegia la de les cendres avials d'espectres antics passades pels embuts fantasmagòrics del més enllà, i espargides damunt els tolls on volia reflectir'm per a escatir si el gaf, el llebrós, qui se m'emmirallava, en realitat no era jo mateix, el meu doble a l'altre costat d'aiguamort, un altre malparit com jo, ple de vicis no confessats, i part de fora asimptomàtic fins que no és massa tard, com els glioblastomes contra el quals no hi ha opopònac que valgui, i llavors l'irreversible daltabaix es declara en tota la seua apoteosi i magnificència de fastigositat.

Soc llebrós part de dins, i fins ara no me n'havia assabentat. Fenòmens complexos com aquest es veu que en eix mon tan barroerament muntat n'hi ha, això rai, a milions, i que només els quatre ens virtuosos se'n deslliuren, de patir càstigs físics, somàtics, de tan inversemblant i aberrant crueltat.

Una deslliurança, ah, llas, que no s'escaurà pas per a mi, qui haig trepitjat fins a l'embafament tota ma vida els fonaments morals del bon viure, d'anc tastar-la.

Encar lúcid en la darrera penombra d'una existència que s'apaga, caduc i hermètic, em veig tanmateix amb goig arrabassat vers l'anorreament, i alhora l'aiguabarreig absorbent de mos àtoms malmesos en la irrellevant sopeta bascosa del tot universal. Un tot vomitiu del qual qui sap si ara no en surt un altre jo no pas meu, d'altri, qui, sota l'ègida de la bondat i la dissimulació, fot el beat pertot on va, i es juny el cinyell ben junyit, hipòcrita i santificat, mentre un seguici de garses en desori, i àdhuc xalambrins d'etzigori pels esbarzers del costat, se li atansa sense por de la pudor que fot, perquè vol omplir flascons i fioles sacres amb els meus miraculosos pixats, i qui sap, fins i tot, cada cop que passa les portes ciutadanes, un duet de punxa-sàrries renuncien a punxar-li la panxa per por de rebentar'l, i ja et dic que en romanc peix, no sé pas com he sortit aqueixa vegada tan santet i carismàtic, ni com l'anterior tan negre d'ànima i animalot. Qui ho esbrini, pot vantar-se'n, el carallot.

...

Borni i amb crosses torní de la guerra...
Invertebrats homuncles i animàlculs.
Lapidària buidor m'esguerra...
Tota la teranyina de falsos càlculs.

Escarafalls de fàtues meretrius.
De guàrdia als magatzems lucratius.

Tothom es porta vehements afers.
La química et rovella els obsolets diners.

Batzacs, naufraigs, crisis i maltempsades.
Als tolls de vòmits, testes escapçades.

...

Borni i amb crosses torní a la guerra.
Pitjor és la pau; hi cal massa mà esquerra.

I soc manxol, hec la sinistra morta.
En lloc de braç una ben lletja pròtesi.
Per la meitat se'm fen manta d'hipòtesi.
I hauria d'heure tota via estorta.

Tret que ningú no es deu merèixer re.
Hi som de massa en aquest merder.

...

Els grans personatges del moment, les icones, els ninots, no eren sinó maquinetes de moció perpètua fins que eventualment i ineludiblement s'espatllaven; tots llurs àtoms i molècules alhora i tothora en joc, tard o d'hora quelcom per força havia d'anar a la biorxa.

Em casí amb una dona projectada al futur. No podia viure al present altre que conjuminant què faria endavant, l'endemà, el mes més proper, el mes més allunyat, sis mesos endavant, set, vuit, dotze, l'any propvinent, l'altre, indefinidament... Mercès a ella coneixia, com qui diu de primera mà, tot de noves novelles que s'esdevenien pels racons més inaccessibles del món. No em calia bellugar d'un centímetre. Immutable. Estàtua amb orelles d'elefant, i una trompa que sempre fa que sí, sí, hò, i tant, i tant.

Contràriament als seus projectes continus situats en temps esdevenidors, la meua perversa constant horror de viure a l'ara, sense altre al·licient que de no pas morir avui, visc projectat al segur, és a dir, al passat viscut; pel que fa al present, com dic, malament rai, hi avenç trontollant, fent anar molt prudentment una

cama i llavors l'altra a cautes sotragades, sempre acollonit, com qui fa passets leri-leri, si caic no caic, a trenc d'abís, acollonit que la mort no em salti de trascantó, i m'estimbi abís avall, abís sens fons, abís de mort en el no re sens fi.

I aleshores fou la dona qui d'improvís, en terra llunya, caigué a l'abís del no re infinit. Romanguí atuït, trobant encar amb més raó que només el passat és de debò habitable.

Com tota guerra que s'estronca al sol continua al subsol, o que fineix al terreny continua al soterrani per a algun dia rebrollar, la meua dona renasqué al passat i tot el que feu al passat ho tornà fer al present, com si aquell fos el seu càstig, que alhora era el meu premi al paradís del somni reviscut.

...

Som asseguts damunt una bomba terminal en forma d'ou boterut, bo i pretenent viure (treballem, cardem, matem, perdem i guanyem, posseïm, gaudim i patim, preveiem, construïm i desfem...), tot i que sabem que l'ou pot descloure's a qualsevol instant, amb un terrorífic esclat que ens duu a l'anorreament absolut, perpetu, sens fi.

....

Per comptes, és més divertit.

En lloc d'Enlloc, quelcom!

En lloc d'Enlloc, això: Un Infern. O un Paradís. O un Purgatori. O uns Llimbs.

Collonut. Prou pots!

Què et tocarà?

Tots hi juguem, ineludible loteria que dura un colló d'estona, però no pas en perennitat.

Car oi que pots perdre categoria, o guanyar'n?

Qui en fot les regles, del joc eixelebrat?

Si les pot fotre qualsevol, per què no tu?

Eh...? Oi...? Ca...?

(...)

15) Ossamentes sense visatges, llurs desigs emanacions obsesses, obscenes, irrepresentables per manca de carn; presos d'anòmia, abjuràrem de viure; esdevinguérem magres fins a perdre tot farciment, amb els ossos nus. I ara gruem ascensions fantàstiques, el cementiri mateix navili llunàtic.

Cascú de naltres, bugre autodestructiu. Tot allò que fem, ho fem per a brutalment noure'ns. Somnàmbuls massa d'estones marinant en tanta de futilitat, ens llencem abruptes i rampants per les finestres. Esclafats a baix en múltiples posicions, tot esponjosament, esgalabrada, estrambòtica, desmanegada, o mundana, formidablement elegant...

No podem amagar una certa frustració davant els pàmfils ens de la humanitat i llurs inevitables assassinats brutals que els cal parir

sense atur per a viure prou satisfets. Sense una quota alíquota o aliquanta de morts violentes per a cada tribu no se'n poden pas passar. El greix dels morts morts en mort violenta els és estranyament engreix per al matusser mecanisme de la màquina social.

Fent abstracció d'una total absència de galdosa carn, érem perfectes per a la manipulació dels qui, mitòmans, se'ns volien, sense barganyar gens, vassalls. Esdevinguda la xurma qui ens obeeix clons i robots conglomerats, som els griots de la salutífera por qui, obertament o d'amagat, presidint als altars els sacrificis, o beneint i consagrant casolanament els amulets dels moribunds, i esperonant a la prostitució les mullers i les filles dels parroquians més devots, anecdòticament, escorniflaires, ens abstraiem llavors en enervades bacanals de meditacions força congruents.

De les nafres i sangtraïts dels hospitals, en traiem caps de serps, i, d'enfre les dents d'aqueixos caps eixuts, ous consagrats que guariran o assuaujaran a perpetuïtat les deformitats i anomalies dels afectats, i àdhuc, si s'escau, les erràtiques anormalitats acústiques dels consternats pels sorolls esborneiadors d'un univers estancat que només serveix per a empastifar els cervells dels més sensitius dels nostres farauts i propagandistes.

De cops, per sort sense ventre. Car si en teníem, ganivets se'ns hi impactaven, amb conseqüències, no cal dir, doloroses i sovint letals. Car de foscs sectors enemics no era rar que en volessin, portats pels mals vents com fulles seques de gens bon paladar. Ganivets a esbarts en vol.

Era llavors, havent salvada de bell nou la vida, on les confessions nostres no semblaven més sinceres. Ens dèiem immersos en rectituds, i penosament vexats per tota síl·laba pecaminosa ni massa anacolútica. I recomanàvem tothom que l'ús pertinent fos adoptat amb tots els ets i uts del bell parlar. I que tots els frenètics centrífugs de les normes acadèmiques, els ferotges clandestins qui en trenquessin els vincles intangibles, els traïdors qui doncs es desvinculessin del ric i bell ventall molt estimat del tresor màgic de

la llengua, fossin declarats 'inconseqüencials', és a dir, maleïts pel silenci i l'esborrament, i caucionats i blasmats, i denegats parcialment d'existència fins que no s'acomodessin, a tall de gossets llepadors de culs, a llepar els darreres ossuts i gens molsuts ni tendrumuts dels simpàtics griots, arquitectes de la benaurança pública.

Els galifardeus i ragatxos qui es fan la vida pels carrers i ens vilipendien i apedreguen, si l'un és ximple, el veí n'és més. Furibund jovent descregut qui, desclassats i ebris d'odi i de deler de mort, amortallats en químiques mefítiques i deletèries, han trobada evidència concreta que som al món per a persuadir'ns mútuament i recíproca que no hi ha re de més sobiranament humà que votar a favor del genocidi, tant se val quin, taliquín, el primer que salti a l'actualitat, tots són prou bons, no n'hi ha cap de dolent, i cal aprofitar'ls, no jaquir'n passar cap distretament per ull. Per a fomentar el genocidi, hom fa córrer i surar per l'ambient general sospites culpables en reguitzells blindats; l'enemic és heretge, traïdor, contagiós, *etc., etc*. Ens porta malalties, desastres, cataclismes, abominacions. I hem provat que l'enemic del moment l'hem atrapat en flagrant, amb les mans al verí, la bomba, la noció destructora de la nostra perfecta societat… N'hem desvelat el mecanisme amb ajut del qual es fan passar per sepulcres emblanquinats, és a dir, impecablement assimilats a la nostra genial avolesa qui manté totdeu enganyat i content, i allò és clar només pot crear destorbs i disturbis.

Per mitjà dels mitjans, hom mercadeja i s'intercanvia diatribes de dreta a esquerra, i a l'inrevés, les quals només agreugen la contusió de la confusió als melons bords i sabaters (lloca, amoixats) dels afeccionats qui ho ouen o veuen. Als espectadors i oïdors els agafen atacs, on canten aleshores amb veus discordants de cadena qui retruny per les pantalles i aparells, amb ecos i emocions de carrinclons himnes guerrers.

El nostre escamot, quan ens n'adonàvem, que el novell genocidi havia començat, fugíem a tot drap a contracorrent. Som del parer que no ens convé mai de barrejar'ns ni amb els aberrants genocides

ni amb els pobrets anorreats. Avorrim i rebutgem tota mena d'èmfasi en la nostra actitud. Passem com passa el nostre navili *cum* cementiri. Ço és, d'allò pus finament, silentment, insensiblement...

Elusiu, hom només s'avé a pujar pel vessant que duu on els vents bufen nets. Hom esdevindrà ventafocs sense aixovar per les esclaves dècades que calguin. Paciència rai. Serem ambtant, enjòlit, els custodis de la vida ètica; ètica si fa no fa...

La nostra serà una història sense ostentacions ni renecs ni mots lleigs. Quan tornarem, delerosos de fer'ns oir de bell nou, ho farem més descarnats encar, vàgils, vulpins, llambrescs, més lliures, descarregats, amb un rebost rellent de novelles dites sàvies i poètics encants, i, no cal dir, presagis de felicitat infinita... I els precoços captius del pànic, tant del costat assassí, com de l'assassinat, canalla malaltissa qui bleixa pel dolç desig d'un futur menys cruel, de dol per la pèrdua d'una infància robada pels bel·licosos malparits, se'ns tornaran a apropar i es veuran regalats per noves contalles on les virtuts més contundents del treball, l'enginy i la compassió envers altri, al cap i a la fi tan vulnerable com hom mateix, sense trigança ni tebior seran adequadament i falaguerament fornides per a consideració dels més esclarits, els de tarannàs més primmirats i comprensius, perquè ho comuniquin i ho facin córrer, com correrà l'escalfor de llurs cors il·luminats que, per la llei de l'equilibri termal, escalfarà d'altres cors, perquè les quotes de morts morts en violentes morts minvin, si cap, quelcom. Ep, tornem-hi, si és factible, si pot ésser. Per a això hi som i som, al capdavall, si més no.

Ossamentes qui bullim al xup-xup de l'olla del somnis on, bombollejant, se'ns barregen, empaitats els uns pels altres, diferents errabunds sentiments, i on la nodridora pilota ve carregada per arguments i contra-arguments de ridículs ultracuidats en fats escenaris on les invasions es repeteixen i s'inverteixen, i tothom denuncia tothom, fins que al capdavall, a l'hora de traspassar, s'anuncia (ni que només sigui privadament) retut per les circumstàncies, com ja em diràs per què altre no pas.

(...)

16) Encar no pas retut per les circumstàncies, em creia tan fort que podia grimpar fins al cim, i tanmateix aviat m'esbufeg, exhaurit, i àdhuc els pardals, piulant, se me'n foten, de la ultracuidança que, il·lús, inversemblantment els presentava.

—On vas, pobrissó?
—Sí ves. Ací caic, aquí m'aixec. Aquest peu ferm, aqueix revirat i virulentament a la virulé. Món totjorn injust, tu.
—Ara que hi jaqueixes la pell, hi tornes.
—On? On vols dir?
—A l'oblit.
—Per què em costava tant?
—T'havies de retre a les circumstàncies.
—Pertot, l'anhelat oblit hi és totalment inequitable. Qualcuns som agraïdament oblidats tantost no nats; d'altres, els més monumentalment malparits, són aparentment recordats d'empertostemps. Tu què prefereixes?
—Eh? Re, re. Tant me fa.
—De debò?
—Què hi puc fer? No seré re. Que em recordin o no, què em val?
—I aleshores les teues obres?
—Quines obres? Només he anat trampejant pel caminet. De vegades fent-me erròniament el valent, però molt més sovint totalment cagat, com ara mateix.
—Ara mateix, vols dir, que no albires, exhaust, sinó pregona inacabable fosquedat.
—Exacte.
—Com netegem l'univers?
—T'ho anava a dir. Però abans, permet-me. Havia mort algú per etivocació, i l'enterrí d'amagatotis a un talús feraç no pas gaire lluny de casa. Hi plantí una vinya, on el cadàvers jeia, i per a fer-li

companyia (no pas al mort, a la vinya) en plantí una altra. Els ceps cresqueren i feren raïms i tot, tret que el cep del mort feia molt més goig, i anava molt més avençat i produïa força més (que no l'altre), i aleshores s'escaigué que malauradament rellisquí talús avall, i per a no estrompar'm a baix de tot, m'arrapí al cep més escaient, ah, llas, que era el del mort, i l'arranquí amb l'embranzida, i fou llavors on sentia bleixar el mort, i alhora, amb aquell seu sospir d'alleujament, deia, (això, tot i que dit fluixament, ho sentia distintament): «Ara sí que m'has mort de veritat, malparit.» Vaig romandre parat i amb un pam de nas, com una mona.
—Quin món, noi. Farsa farcida de fútils falsies i d'absurditats a betzef.
—El món és un merder.
—«*Els homes han la ploma, les dones el tinter*.»
—O el mon, tu, quina horror! Les dones amb la floreta, els homes amb el fibló.
—Més a propòsit, és clar. El món, quin abonyec! Les dones amb la cuca, els homes amb el bec.
—Com el meu, vols dir? T'hi has trobat mai? Si perds les ulleres, i llavors sense ulleres has de cercar les ulleres, com les trobes...?
—Parlant de perdre, em perdia a la taigà com m'havia perdut prèviament a l'estepa, i sabia que em perdria en acabat a la tundra, on per força d'una puta vegada se m'acabava el perdre, perquè hi jaquia la pell, del tot glaçat. Amb allò abjurava definitivament tota grotesca rondalla inclosa a la repel·lent aventura del viure. Però crec que em demanaves o et demanava com netegem l'univers, cosa impossible.
—Escolta'm. Hi ha molt més de milions i milions de morts que no pas de vius. I si ara s'esdevingués un bon matí on tots aquests milions i milions innombrables de morts no ens eixorivíem, espatotxins, i invulnerables, armats amb pales, no començàvem d'apilar vius, cossos i cossos rebregats de tant d'infeliç com no rau contemporàniament a l'esfèrula, i, ben escombrats, els enfonyàvem al fons de fosses infinites, on els sebollim i en paus? L'espectacle és esfereïdor. Però no és pas sinó una repetició a l'engròs de l'espectacle, més humil, de la mort horrorosa de cascú dels morts morts abans i ara eixorivits per a l'escombrada magna, reviscolats un instant per a la tasca obligada de la neteja universal. En acabat,

rai. Un silenci sens fi. Ni vius ni morts, enlloc. Tota consciència anihilada. I doncs un descans ben merescut per a tothom, per a tots els implicats en la brutícia incomprensible. Pobrissons, ja havíem patit prou.
—M'abstindré de replicar't, com m'abstinguí de fer-li gens la cort — que sobre no se'm fotés l'ofesa! — només m'hauria llavors mancat allò.
—Eh? De qui parles?
—Jo de pària, abillat amb lleugers parracs, romàs sol al món (un oblit com un altre), perbocant, a tota freixura, una cançó operàtica vagament recordada, «*Guaita la púrria!*», i tanmateix sorprès, enmig d'aquell buit magatzem ressonant, per una horda de guerreres.
—Òspima! Nues?
—No. Mudades, com dames del XVIII.
—Perfumades, és clar.
—Massa.
—Quin caos esplèndid! Deunhidoneret! Somni d'extrem narcisista, diria. I què més, després d'aqueixos prolegòmens anacrònics?
—La capitosta em fa besar-li l'anell opalí. Agenollat. Cosa que fiu, badoquejant, suant de valent, amb les ulleres que veia que m'anaven esdevenint opaques ràpidament.
—Devies anar perdent consciència. Aviat tot se't tornaria negre de solemnitat. Quin joc brut no devia ésser aquell? A quin reialme gangsterí, purriesc, no t'havies perdut aqueixa vegada? Víctima escarrassada dels arrogants monomaníacs qui tota tortura es prenen com a fort gaudent amenitat, i engresquen el botxí particular (en aqueix cas les cent o dues-centes verges llogades) que hi fiquin encar pus de vigoria, mes que ep!, que costi prou tanmateix de delir el torturat, car com més estona no pateix, millor no ens ressorgeix el vit i se'ns arrodoneixen els ous, i l'esclat groc i brillant de l'orgasme, que ens arriba alhora amb la destrucció total del cos botxinejat, val per tota una altra centúria de delectació en el cofoisme implícit en la nostra immarcescible prosperitat.
—No, no. On vas? Res de tot això. Per quin full t'has perdut? Érem molt més amunt. Se t'han degut esconillar enfre els dits.
—Balbs, de tanta d'estona de no servar l'espelma.
—Per què no te'n tornes a l'esbart?

—I tu?
—Avall, avall... Amb cames que són com ara asclades xanques... Ja ho veus. Atès que al cim, ni ensumar'l.
—Pobre de tu. Quin cim? Ningú no arriba al cim. Torre de Babel que s'enfonsa, s'ensorra, tota sola. Viure és pujar (o baixar) (depèn de la teua disposició) escales.
—Escales musicals, cromàtiques, crematístiques, terratremolístiques...?
—Vols callar? Vius doncs pujant (o baixant) escales que, mentre les puges (o baixes), els barrots (si és de fusta) o els esglaons (si és de llosa) esdevenen pols i allisadures, serrill i corquim, de tal faisó que mai no arribaràs enlloc. T'estimbaràs sempre al mateix indret. És a dir, a mig camí.
—Ja ho veig.
—Fat natural, ubic, universal. Saps aquell del milionari que amb cap ni un dels milions no es guarirà del sobtat absolutament letal gam que l'agafa? Doncs com tu, tothom.
—Cap consol.
—Cap.
—Refila'm aquella, mentre davall enfre polsims... Si et plau.
—«*Guaita la púrria*»?
—Si vols...

(...)

17) Assuaujava els budellets al peu d'un cirereret d'un cirerar atapeït, i tot d'una, com alosa qui em surés damunt el caparró, una rara au s'hi regolfava...

—No en soc cap, d'au rareta. Soc l'animeta de l'homenet sebollidet sots el cirereret al peuet del qual t'has cagat, com la reialesa caga ònixs, tinc entès.

—En caga, sí senyor, i reglota cagaferros. Tothom ho sap. En trons, vull dir, en canfelips, o en cagadores, tots d'or, d'or fi, creu-t'ho.
—Tret que cagar, caguen, pobrissons, i tan tifes, és a dir, merdes i mitges merdes que no fan veure que són!
—Si no caguessin no foren al món. Foren al cel. Com vós, ànima, com vós.
—No n'hi ha de cel, carallot.
—Ah no? No em sorprèn pas. Absurditats, escolteu, vós, enfre poc i massa, sempre ho he dit. Què hi ha, doncs? Com us hi trobeu? Fred, calor? Gaire grosset, més aviat escarransit?
—L'extensió exacta de l'arbret... El fred i la calor que l'arbret passi... En un mot, la meua vida és la d'ell.
—Ara us escolt! No us cregueu, no és pas la primera vegada que m'hi trob. I quan l'arbre es mor, vós també; no pas?
—Qui sap. L'arbret qui soc esdevingut ben viu que campa, ara com ara, com prou veieu, i les meues cireretes (i no vull pas dir els meus collonets), quan serà l'hora de la collita, ets benvingut per a tastar-les. Te'n faràs creus. Omple-te'n les butxaques. Para compte amb el pagès.
—És un malparit? Amenaça de toldre-us tots, el cirerar sencer?
—Fuig! No li'n 'dongueu' idees! Quina història més incomparablement cruel!
—Perdoneu. Hom se sap lleugerament els clàssics, i de cops li rellisquen i se li esmunyen a la realitat, la realitat de la fantasia, vull dir, l'única que de debò compta, com prou sabeu.
—I la del somni, no te n'oblidis.
—Justa la fusta, senyor cirerer; els incloïa al territori de la fantasia. Car sovint què hi ha de més fantàstic (en tots el sentits, ca?) que els somnis? Les arts literàries, cinematogràfiques, musicals, pictòriques... Són oníriques i basades en la inspiració, o no valen caca.
—Entesos, cap conflicte. Ja t'has torcat?
—Amb què?
—Et recoman terrossos.
—Terrossos? Què faré amb un cul terrós?
—No són els ònixs i les ametistes, i què ho sé jo, els altres pedrots lluents, al capdavall, íntimament, terrós?
—Terrós al preu de torrons.

—La terra és pols, i a tots ops, això rai, un terrós eixut fàcilment s'espolsa.
—Molt bé, en Cirerer. Agraït. M'heu resolt un problema logístic de primer ordre. I ara...?
—Te'n vas?
—Ja us visitaré de trast en trast...
—Cada vegada que et vulguis alleujar una miqueta els budellets... Allò que hi traus ens fema meravellosament.
—Potser, potser.
—Doncs que sigui veritat.
—Arreveure.
—Quin amic més agradable!
—«*Bé, bo, bon vent; me'n vaig a cremadent.*»
—Impagable, ja et dic.

El jaquí ruminant adelitadament i complaguda, i m'enfilí devers el prat on m'afigurava que els bolets diguem-ne màgics que cercava podrien raure.

Hi raïen?
No. Férem nyec, férem cala buida. Giràrem cua en porreta.

Fou llavors, però, que a l'antic camp de batalla, martiritzat paisatge, de cua d'ull hi veig, encar efervescent després de ses sistemàtiques avials atrocitats, un sorge salvatge qui ressorgeix de quines orgies sota terra? Damunt les esquerdades lloses, bombolles cerúlies n'emergeixen, fragmentades, ballant-hi efímerament. Sorges infeliços. Vides toltes arran massa aviat i sense cap raó. Prat pelat. Sense arbre qui els sostingués encar. Com amb tota inevitabilitat m'havia suara dit el suaument transgressiu cirereret. «*L'arbre, son cor mon cor, sa saba mon sang, ses rels mos membres, ell i jo fem u, som indestriables.*»

Prou podrien, a hores d'ara tots els inquiets morts sense ànima ni rels ni vasos sanguinis que beguessin de la mare terra.

Me'n recordava quan de jovenets sortíem amb els tres altres amics de sempre i ens arribàvem als camps elisis. «*Anàvem a*

oxigenar'ns», ens dèiem, i llavors ens conxorxàvem, enraonàvem de sublimitats, de triomfs, d'oceans conquerits, i no cal dir, femelles, i de com alliberar l'envaïda pàtria, i com l'àrdua i ardida natura hauria d'ésser de totes totes intocable, i la raó que tindria si s'hi tornava, amb tot l'enuig i malvolença calguts, i ens anorreava, maleïdes mediocritats qui sense cap mena de sana recança la negligíem, i fèiem molt pitjor, la destruíem, festius i ofensius, despececs pianistes, paleontòlegs, zoòlegs, dispendiosos aviadors, consumidors esbojarrats, golafres sense límits, conspicus dispensers, furgant, bombant, robant-li l'oli de l'engranatge i les pedres dels fonaments, quins capsigranys! Quins folls promesos al necessari suplici de tota mancança ulterior! Pauperització assegurada, precarització, precarietat… Parquedat. Penúria. Desaparició.

(…)

18) Amb parsimònia (i potser delectació) la fam se'ns anava cruspint les entranyes. Se'ns revinclaven els budells i creaven vòlvuls, i les punxades abdominals eren extenuants, i no és pas que defequéssim femtes, ans únicament sangs i cèl·lules mortes.

La buidedat als masos només ens enfosquia els ja prou foscs presagis; potser ja no menjaríem re mai més, ni carronyes. Car no cal dir que les carronyes anaven cares, i no podíem pas competir ni amb voltors ni hienes, ni gossos ni adips, ni dimonis armats amb banyes, urpes, ullals, i d'altres excrescències perfectes per a les més esborronadores perforacions…

Els espaterrants paisatges es poblaven amb animals extints, com ara urs i aquells mardans de pèl vermell qui com se deien? — i, si no, exòtics, fora de reialme, com aquell fimbrós estruç, amb lligacames fins a mitja cuixa, i és clar que ens li les menjàvem, les cuixes, amb els ulls. O potser al·lucinàvem.

Tastàvem àdhuc creosoters, que ens espetegaven, ambulants i fressosos com les barrelles de les estepes caldes, als vults, i ens emmalaltien. I tant les iuques, que els inques, acòlits deformes, semblaven, en obscens rituals, no sols ingerir ans pair sense cap d'aquelles macabres conseqüències per a nosaltres, com les fritil·làries, que ens induïen a suïcides similituds, ens les prohibíem amb desesperat desdeny.

Sanglotant i amb basques, giràvem sempre cua a tota possible menja que brossosa, o bressada pels vents, ens queia pels voltants, i d'ursins i pomposos que no érem al començament del flagell carestiós esdeveníem ràpidament esquelètics i tosos anyells inofensius, frissosos, amb la llengua fora, llepant pedres.

Una vegada totes les accions han estades descrites per les paraules, les paraules descriuen les accions que venen a continuació. Aquest és el ver '*etern retorn*'. Car tot és invenció. Hom inventa sa vida, com sa vida l'inventa.

Tornàrem a coldre, a adorar, amb extrema demostració de sentiments, la natura, n'esdevinguérem fanocs, no gens tebis puritans, i encantats abraçàvem cada cosa per la natura parida, àdhuc les verinoses i contràries a la nostra ara com ara tan peluda supervivència. Que se n'adonés de la nostra conversió (autèntica!) i de la nostra devoció (sinceríssima!).

I llavors, estranyament, oi que sí?

Semblà endolcir's, la natura, i aturà potser de crear només plantes metzinoses i animalots adversos, i ens plantà d'esquitllentes verdures mig eduls, i escadussers insectes si fa no fa païbles. Ço que li agraírem de tot cor. La vida ja és prou curta, no calia escurçar'ns-la encar pus, vós.

I per a arrapar'ns a la vida, per a endurar la maleïda passa fins que sobrevisquéssim, i tot s'arreglés, i la teca caigués de bell nou com a cosa normal, ens recordàvem passatges de vides anteriors on casos

deliciosos se’ns esqueien.

Com ara ma cosineta Joaneta Mur rai, exempta d’estupre, verge perpètua, perd l’himen cada nit, diu que se li envola el muricec, i l’endemà de matí el muricec torna a ésser a la seua humida tendra foranca entre cames.

O la vella Ghislaine, qui era una dona (la meua!), qui sempre havia el cony obert per a qualsevol qui trobés prou benvingut, i, quan traspassà, la seua activitat cardaire no s’aturà pas; àdhuc son fèretre esdevenia tàlem, i sebollideta i tot, de nits els focs follets feien llum als cauts i incauts nous amants qui badaven la llosa com porteta de bordell, i es ficaven al clotet per a re-cardar-se-la, pobra traspassada noia, tant com calgués. Beneïts ells! Allò era caritat, i cor bonet, i fer bondat com vol la natura, per a tindre-la contenta, i que així ens produeixi, una estesa de temps més, si més no mentre ens duri l’estada, si li plau, mareta, tots aquells béns tan bons, *nyam-nyam*.

El meu fillastre, Dudú, qui escrigué ficcions a desgrat del seu estat de salut, amb un cor perillós, sempre a frec de pet, un dia, tustà, amb un simple garguirot, el cul d’una gegantesca locomotriu, la qual prengué llavors embranzida meandres ferroviaris avall, i descarrilà, i es rompé, i la ruptura de la locomotriu, darrer model, costà milions, i ningú no sabia qui els havia de pagar, i en Dudú va dir que fou ell el culpable, amb el seu garguirotet, i és clar que ningú no se’l cregué, i els va ensenyar el seu dit del mig, i la locomotriu, les dues meitats, tremolaren de por, no fos cas que els fotés una altra empenta que aquesta vegada causés la fi del món. Quin dit més omnipotent el seu, i això que no ho sabia fins l’efemèride, o anècdota, amb la locomotriu esventada que causà de més a més l’anorreament d’un districte militar sencer, car les dues meitats anaren, amb tant sort, a espetegar i a estavellar’s als sengles arsenals d’armes, les nuclears i les altres.

El deleteri nebot Eleuteri, addicte al grandíssim estrateg Mao, qui desmantellà tot solet un altre carrincló sanctum sanctorum de les feministes, i qualcunes de les més psicòpates l’enxamparen i el caparen a lloc. I aleshores ell magnificà sa situació i, contradictori

com sempre, es declarà posseït d'una invencibilitat inversemblant. Psicòpata qui trobava en les seues peregrinacions estereotípiques, psicòpata a la qual feia beure l'oli o la ruà de la seua pugnaç purgant punició. Amb un coltell miraculós, un punyal de cuina ben esmolat, les lobotomitzava amb quatre tallades dels dos cantons. En acabat d'aquell tràngol, cascuna de les psicòpates així tractades mèdicament, sos tret s'endolcien, i esdevenien àdhuc complaents beutats qui es maridaven amb magnats, als quals no els calia magnificar llur situació de privilegi i de vera invencibilitat, la que et suposa posseir una fortuna.

Viure és massa divertit. N'Antonel·la, la meua dida, tornava una nit a son catau, i es veu que bo i travessant un parc ple d'escèniques vistes, presencià un crim. Sense aparent remordiment, l'assassí de la femella li passà pel costat, i n'Antonel·la li deia, cavaller, pot estar tranquil, no el reconeixeria pas mai enlloc, la meua vista flaqueja enormement, i ell quan li ho agraeix, l'agredeix. Es veu que era un criminal nocturn d'aquells qui solien jaquir darrere enderrocs de diferents grandàries pertot arreu. Li jaqueix ara un vult tota fet a pedaços, i n'Antonel·la, qui no sortia mai de casa, i menys la nit, sense la seua pistoleta a la butxaca, li foté un tret al clatell. Aqueixa només era una de les dolces contalles que ens contava quan ens ficava al llit.

Bona nit. Totes les puces al teu llit.

(...)

19) Frare (o company) i eunuc de guerra, ell i jo, llords ègipans uniformats amb jaques color malva, o pus tost de solatge de vi negre, amb lluïssors tornassolades, i les nues cames peludes sota, sense mitges ni calces ni calcer, érem una nit sinistra i tibada

aixoplugats en sengles criptes, i de matí sortírem espontanis, com ara coreografiats, i ens coneguérem, i instintius férem amistat, i compartírem, dins la nostra sumptuosa pobretat, una llonganissa (d'ell) i un formatge (meu), i armats amb les armes de la fornicació i la sodomització, acabada la guerra d'invasió, continuarem les nostres relacions.

N'Aristarc Verdura no havia apresa gaire de lletra, i tanmateix prou se'm deia lletraferit; parlava quec i amb una veu d'espinguet, i tenia tot d'espiguetes en lloc de pèls a la cara, de tal faisó que et demanaves si es raïa la barba amb una falç i no pas amb un raor. Era estranyet de mena, anorc, com tots els frares de guerra, i amb un vit rovelladet i eixeridet. Era un bon jan incapaç de fer't cap tort. Homenet d'una ànima angèlica, tanta de devoció no ficava en el treball, que a la fi, potser malnodrit, li creixia un gep com una casa.

Era allò que en deien un manetes, i gens manefla, no ficava mai el nas al afers d'altri, i això que, molt traçut, com dic, fent d'electricista, de paleta, de lampista, d'infermer, sabent fer de tot, entrava a mants de domicilis.

Es desmenjava per a fer prou calers. Si més no els calers que li calien per a comprar's la joieria que son oncle abandonava per causes d'edat massa avençada, deia, declarant-se claupassat, i oferint-li el negoci com a herència, això sí, contra dos milions nets, dons milions que a n'Aristarc li costarien anys i panys. I el negoci consistia al capdavall en un petit local precintat, amb capsotes mal empaquetades, amb escrinys i escrinys de bijuteria i tumbaga passats de moda dins. Una palesa ensarronada, crec.

Així i tot, ell dedicant-s'hi de valent. Era una assegurança de succés per a la seua vida futura.

Se'm posà en contacte, em va dir, «*Escolta, Honest, he vista la llum*».

—Quina llum?
—La llum al meu horitzó vital. On la salvació em rapta.

—Bufa.
—El meu fat ve marcat als estels, dictat lla dalt per la religió.
—Quina?
—La bona.
—És clar.
—Ho he llegit en un '*grimori*' egipcià.
—Atura el carro, tiba les regnes, tu. Te n'adones que les supersticions...
—Dogmes aprovats pels intimidatoris savis dels concilis!
—Fonts espúries d'aigües tòxiques...

Es feu el desentès, car havia esdevingut fanàtic, i els fanàtics no s'avenen a raons. Mentre enraonava sentia alhora una remor que li retrunyia de part l'occípit, o potser de l'esquena boteruda, com si hi portava un niu de pernicioses cuques.

Es veu que havia caigut extremadament impressionat pel una d'aquelles historietes repugnants del llibre dels fanocs, la d'una tal Judit, una maleïda bruixa qui capa i escapça a tort i a dret, i qui per això cal santificar, i coldre i imitar. Les dones qui capen marits van totes de pet al cel, és conegut.

Vaig llegir l'historieta amb disgust, per això no crec que hi copsés gaire. Era aplegada dins d'un llibre de contalles de la voreta del foc, amb moros i mores qui fan les mil i una, i que en diuen quelcom com ara «*La Pífia*», o més aviat, «*La S'Agrada Pífia*», amb allò de «s'agrada» perquè és un recull de petulàncies, de presumptuositats, de vanitats, d'egolatries, com si fos escrit per cap marcolfa de poc preu, tots pintadota i pudent, viciosa i aviciada.

La protagonista, la Judit, es fa llogar per l'eunuc-mestre, qui s'escau que és un oncle seu, d'odalisca del serrall del soldà qui ara no me'n record com es deia, (i si no era el soldà, era el general, o el capitost, o l'emperaire mateix, no em feu cas), i una nit que ell la vol tastar, ho aprofita la mala puta, al cap d'hore i hores, i mentre el té clapant pel descosits — en acabat de 53 cardades seguides (les contalles antigues exageraven molt) — tot estiradot al llit, què fot? Res, bada. Amb un xerrac, i sense més ni més, li tol lo cap!

I què vol ell, el frare Aristarc, per tal «*d'acomplir el seu destí*»? Vol que li trobi, jo, pobre mi, qualque puteta de nom Judit, qui eventualment l'escapçarà, i així també ell anirà al cel.

Mos treballs infructuosos pels diferents bordells no impedien que sovint parléssim per a capit on érem. Ell per a no tacar més la seua ànima virtuosa no s'apropava als bordells, així que la feina em queia sencera.

En les nostres trobades, no sé pas si ell se n'adonava, però de vegades, el gep se li bellugava com ara si quelcom hi visqués, com si el gep fos un ou, i l'embrió o el fetus qui hi creixia s'hi anés acomodant.

Al capdavall ens adreçàrem a n'Hortensi, un altre dels nostres frares eunucs de guerra, qui havia feta carrera. Havia espectacularment reeixit en el negoci força segur de l'alcavoteria.

Li diguí, «Horaci, vull dir, Hortensi, un cas com un cabàs amb n'Aristarc, no sé si te'n recordes. El noi ha perdut molt, una terrible fragilitat mental. S'ha tornat un residu amb compulsions religioses, un egòlatra diforme amb tendències suïcides. Tan destre ni manyós com no era amb les amanoses eines, i ara es passeja amb una llàntia cercant la dona fatal qui el durà, impertèrrita, a l'oblit, esmunyint-lo per la més eixerida de les escletxes sense necessitat de tantes de fútils ziga-zagues ni de dures insofribles esperes.

«La dona s'ha de dir Judit i ha d'estar disposada a escapçar'l d'un cop de punyal. El preu per a la noia, amb les comissions que t'escaiguin, això també, seran dos milions que amb tota una vida de treball exhauridor ha abassegat per a comprar's la joieria de son oncle. Un oncle qui no en fa pocs, de lustres, que ja se l'havia venuda per molt menys».

Dit i fet, la Judit, una bagassa sense escrúpols qui es bateja de Judit, com es podia batejar, si calia, de Suleika, o de ves a saber què, s'hi avé, és clar. I n'Aristarc com la rep! Que content! Feliç, benaurat, a

les portes del paradís!

Tret que la nit del crim, la cosa s'espatlla. La Judit el maltracta i el fueteja i li fa xuclar el cony contagiós, i a la fi, com convingut, el coll li talla, amb tota la crueltat de què és capaç, que no és pas poca, vós.

El cap de n'Aristarc rodola part de terra.

Però no és mort!

—No és mort? Com es menja? Sense cap, ha d'haver mort per força, no ens engalipis.
—Ara et diré per què no és mort. Al moment on el cap de n'Aristarc rodola part de terra, l'ou que era el seu gep s'espella i apareix el cap abominable, ple de banyes i espines, i apareixen les múltiples potes, amb urpes negres i llargues, d'una monstruositat feta tota de tendrums vellutats, ara lletosos, ara foscs. I diu llavors el cap del paràsit que ara és el cap del cos de n'Aristarc, (el cos menys del cap antic)...
—Què diu? Què diu?
—Diu, «*Fes-te fotre, noia, que encar soc viu!*»
—*Aristarc Verdura, viu!* Vejats quin cas!
—Oi?
—Novetat!
—És com si ha tornat a néixer. Magnífic destí! Prou pot!
—Vols dir?
—I la paia? Fugint, oi?
—No. L'assassina morta gloriosament de l'esglai.
—És clar, és clar. Car quin xoc!
—Sense saber, la pobra heroïna, que creava un nou messies, el bo, a l'instant de la lluïssor esglaiosa on el cap de la cuca fastigosa feia cap, i el cap de l'Aristarc fotia el camp i rossolava, ert, pel soler sangós. El primer nouvingut d'una raça híbrida de molt presumits dignitaris cridada a dominar el món.
—Doncs sí que fotrem goig, tu.
—No pas? Ells gegantins i horrorosos, i nosaltres geperudets, i nans, i esguerrats, histriònics, practicant aberrants sessions de vudú.
—De *vudú-duvidú*. Per a esglaiar totdeu.

—I tampoc no els calen testicles, aquella lletja i primitiva nosa! Ara els excel·lents paràsits ponen simplement llurs ous, que esdevenen geps al cos del portador, i al cap dels mesos calguts, els nous ja neixen fets i drets, prístins, a punt, espontanis, sense que els calguin bressos i bolquers, ni bri ni engruna de tots aquells altres malsdecap concomitants que demanen els esgarrifosos nyecs en el procés molt embrutidor de llur criança.
—Fos que fos, doncs, ja t'ho diré: Magnífic! L'aurora triomfal d'un nou món molt més prometedor! Torna l'esperança per a la humanitat! Només ens calia un petit empelt amb una raça superior!
—Oi que sí? Ho veus, home?
—I tant!
—Qui no n'està content és perquè no ho vol.

(...)

20) Abjecte personatge, ta mare, malaurada, anòmala, folla i soberga, t'instil·la tanmateix una tenacitat implacable. Amb el zel del budellaire omplint budells amb arrossos, panses, sangs, llardons, i petits tendrums, per a fer-ne llonganisses o botifarres, t'ompls el cervell de filosòfiques i químiques subtilitats, i colpeixes i afebleixes tot possible contrincant, i llavors te'n desempallegues, com dic, i la via és lliure devers el teu ascens devers l'esmunyedís cresp o superfície de la infame societat, on els senyors no rauen i escaugen i escateixen de lluny i amb automàtiques ulleres de llarga vista les possibilitats de supervivència per a les diferents capes de sotmesos desorientats, qui vivim, no pas enfre les pícees i els aires nets, ans amb les deletèries arcel·les i d'altres mínims ens entortolligats als més llords aiguamorts.

Victoriosos damunt llurs menys criminals contemporanis, desen als cellers dels bons vins i formatges els taüts de les accelerades

dissolucions d’il·lusions. Tot, sense matisos, ho troben menyspreable i privat d’albir propi.

«*No decidiran els viltinguts pas mai re, car tot ho decidim de dalt estant. Posseïm el do de la ubiqüitat. Som alhora a tot arreu sense excepció. I just quan ens rota assestem el cop definitiu, com la molt aterridora Mort mateix, la qual viu de la nostra saliva, car en fórem els inventors, i sense el nostre plaer perdia el lloguer sobre la Terra i havia de perdre’s enjondre, per aquells universos immensos on tot és confusió i caos irresoluble.*»

—Quan t’abelleix d’ésser insolent, cal dir que hi reïxes perfectament. I això no és cap elogi.
—Un elogi de part vostra? Me’n malfiava com de la lluna. Abans m’esperaria un tret a l’esquena.

La vida, bisbètiques indignitats sense aturador. Tot hi són tortures, i llavors t’extradiran a pitjor — món d’eternes tenebres i contorbacions. Embolcall de carn com mortalla de força. Com més prest no te’n desempalleguis, millor.

Atret per allò profà i mundà, mai per les ximpleries, i les falòrnies i tromperies del ‘sacre’, el ‘sagrat’, el ‘sacrosant’ — tot romanços i idioteses de menyspreables mal pagadors, bocamolls espantalls, predicadors qui prediquen amb tota les galtes, sense estalvi ni descans, com cabrits o cabrons, escandaloses falsedats de psicòpata datpelcul, els repulsius adoradors de tòtems i més xarons ninots, vestits tots plegats, i quan més amunt jeràrquicament pitjor, com gargots, o gargalls, *ecs*.

Em trobaren fossilitzat enfre fulguracions d’antics xampanys quan qualsque nòmades hitites, fugint el dol i la fam duts pel glaç de mai no esberlar’s, s’ensopegaren, caiguts en el sinistre inescandallable abís força cald, amb el consol dels luxes d’una vida prèvia sense tabús, on àdhuc pòstumament te’n reies dels còmics i llurs xafarderies d’esquinçats, llurs absurditats de xamans i aiatol·làs, i de l’immens virolat ventall, i els ressons d’ossos, d’esquelets dansaires estufornant repetidament, i repetidament cremats al cul.

Allò era el benvingut infern de prop el centre del món.

I tot d'una, totalment ulcerat per les suara sofertes ordalies, amb crosses i pròtesis, baldriga-baldraga, balandrim-balandram, em veig al carrer llunyà, amb els grèvols i els gessamins, i els resplendents esplets, els uberosos jardins, i les mallerengues i els mortifuigs, i les petulants cigonyes i els impudents paons (i què deuen menjar totes aqueixes ultracuidades bèsties, els fruits renascuts?).

Se seguiren llavors tota mena d'episodis de viciosa onírica vitalitat. L'envejable vitalitat del ranc tribulet, afecte a les greus infraccions, les esclatants exclamacions, les inversemblants temeritats...

Els deia (ho havia après a la presó) que un poble victoriós no celebra mai l'opressió d'un enemic fastigós qui durant segles l'ha volgut anorrear, ans celebra, amb tots els fasts calguts, el fet d'haver sobreviscut tanta d'inútil crueltat.

«*Torturadors de merda, corifeus de l'atzagaiada, maniàtics del ritme del colpir incessant, molt llaminers de gallinassa, ara anireu pagant*.»

Ressentits com turmells torçuts, a tornajornals, els pessigollejaríem les costelletes; els inauguraríem, impàvids o amb voluptat, nous monyons; els vexaríem, rabits, o sia, extasiats, i amb sideri senderi, sense recances de cap mena ni mou, amb els darrers aparells de l'eutanàsia i el genocidi, els aniríem deteriorant amb rampells insolents d'alta ultracuidança, o més casolans i falaguers, segons ens rotés, segons ens passés, crepusculars, pels higiènics collons.

No serem pas mai menys que d'altri. La humanitat és sempre la mateixa, i és irreformable; l'únic que com més anem més fàcil són els irreprimibles anorreaments — és clar, som més gent, i les armes occeixen sempre, sense aturador, amb millor efectivitat.

De sojorn al bulevard Raspall, amb dèria manifesta, em deia «*arruix, noi*» i m'endinsava amb tota la gosadia i ardidesa al laberint de les instantànies indagacions, el qual se m'obria de bat a

bat, els vímets mateixos de tot l’entrellat vinclant-se’m com lacais.

«*Ja hi som!*», ens dèiem, ensems amb els númens de la nostra història fins llavors oculta. I començaven pel món les estranyes curioses entranyables malifetes, que hom, galdós, titllava erròniament de molt acollonidors terrorismes. I era és clar que ens revenjàvem anònimament, i atenyíem a pleret nombres inversemblants de víctimes, plecs i plecs d’antics torturadors. *I allò era viure!*

Tota estona corr esbojarradament vers el no re. «*Afanyem’ns-e a acomplim’ns! No val a badar!*»

(...)

21) Hi ha un illot magnètic al bell centre del quiet estany del molt aïllat oasi on Suleika, l’escàpola, no s’amagava, i jo, l’eunuc nan geperut havia d’empaitar-la i tornar-la al paradís de l’harem del senyor totpoderós.

Atret per l’illot, hi faig cap.

Enmig, bocaterrós, sebolleix-hi el cap sencer, i així sentiràs amb les dues orelles alhora, és a dir, més còngruament (no pas amb una sola orella a la via per si arribava el tren, o a terra bo i escatint si hi retrunyen els cops de les ferradures dels cavalls de l’horda salvatge i assassina que s’atansaven), què et diuen, o millor, es diuen, els morts.

I la desil·lusió t’embalsama, car no discutien pas els putrefactes babuïns sobre qui portava la més lluent i menys esvellegada mortalla...?

Cau d'abominables mòmies, *i guaita!* Les mateixes enveges i gelosies de sempre, aparentment indesencastables, indesempallegables, fins i tot ultratomba.

—La meua és de millor qualitat.
—I la meua de la darrera moda.
—La darrera moda de quin segle...?

Mormols, sorolls i ecos de les mateixes litúrgiques cantarelles que sents a la superfície. Món confluent, indiferenciat. Els comesos al cementiri semblants als comesos a les cases d'orats, on tothom sap que només contenen els de menys, amb els de més dels boigs fora. «*N'hi ha més fora que dintre*.»

—Som sols al reialme dels ratolins qui tot ho raten.
—Exempts finalment de vísceres, hi som homes feliços.

No entrava doncs al fosc de l'infern de les ànimes mortes a tocar-hi cap tonada, com feu n'Orfeu; hi entrava, al contrari, a escoltar-ne.

I per sort, quina de les ànimes, assenyada, solitària, fins ara silent (joc de miralls, car em sembla que ella era jo dels anys on jo era mort) (i no sé tampoc si em reconeix de quan ella era en vida), no em desvelava cap altra meravellosa exuberant veritat que m'apaivagava, i m'alleujava de tota angoixa.

—Tot s'hi val contra la mort — àdhuc això que fas ara mateix — escriure — sobretot empènyer — empènyer contra la desaparició total.

—Ateny llavors el cim, i esmuny-te per l'escletxa que hi trobaràs, i el canal fosc et durà al cor de la muntanya on les disbauxes de les bauxites i els axons necessaris per a comprendre-les no tenen lloc.

—La matèria es retransforma tota sola i sense cap ni centener, tal com raja, perquè sí, i als pebrots qui no n'estigui content, car què hi pot fer, essent ell mateix matèria?

—He escoltades moltes de veus de savis, però cap com la teua no em parlava tant de prop, ni tant no em tocava el cor.

I de sobte *què?* Quelcom de forçut m'empenyia el cap i el cos sencer vers les pregoneses del fosc sens fi.

—Suleika, subjuga'm, enjova'm!

Subjugat — no hi ha millor condició a la vida que la d'ésser esclau. Esclau, no ets culpable de viure, ni (encar més important!) ets tampoc culpable de la teua mort. Tot et ve fet. Ara desapareixes com adès aparegueres — tan fàcilment — sense cap raó — perquè sí.

—Què, doncs? Content?
—Content? A més no púguer! Se m'acabaven totes les angoixes, i penes i dolors.

Trist triomf. Empès, sot avall, caic lúgubrement mutilat, cama ací, braç enllà, com ninot servat per fils esfilagarsats; tot seguit, inserit oníricament enfre mòmies, qui treuen el nas absent dels sarcòfags esberlats, i se m'atansen; em tocarien totes (tant les amb prou feines mortes, com les vives si fa no fa) el gep benigne i beneficiós. Processó cerimoniosa de constretes vescoses xifres indistingibles.

Romanc força estoneta perplex pel malson, que tanmateix la socorredora amnèsia isnellament no es menja. I em dic que bon profit. Potser demà serà un altre dia. Caldrà veureu. Tot és tant precari, ca?

(...)

22) I després haig d'ésser aristòcrata per força. Per si encar en calguessin, heus ací una altra prova — que el meu refinament em faci ésser llefec, gormand, dels pus bells arcaismes (de cops obsolets

i tot), amb els quals tan deliciosament no amaneixc el meu molt delectable relat.

Em ve de nissaga. La categoria autèntica no l'esborres amb tanta de facilitat. L'ànima relluu. Imperible.

Fill del més insolent privilegi i de les mels i sabes del perpetu protagonisme. Què hi voleu fer? Cascú com és.

I llavors què me'n dius d'aqueix somni recurrent? Un ramat de cadàvers passa a cremadent, picant d'esclops com excelses valkíries.

Evidentment són els meus avantpassats, homes i dones. Elles amb exhilarant aparat i colpidores diademes que reflecteixen totes les exòtiques lluentors de les pedres més precioses, ells succints i drets com menhirs, esplaiant llur urc d'invencibles guerrers i de savis incomparables. Quina constel·lació de figures úniques!

No et descomptis, tots hi són. I tots amb títols nobiliaris sensacionals. Així mateix, absolutament tots molt cerimoniosos i abillats meravellosament.

Per això ho escrivia i ho puc llegir cada matí a la paret davant el meu llit. En desvetllat, a la primera llum de l'alba, m'ho dic, «*Assumeix-te magnífic — i prou!*»

La processó al somni tan revelador. Allí soc, a la vora. I em veig constret a afegir-m'hi. A la cua.

Tret que sempre tinc por que no hi arribaré a temps. Quelcom, una força insobrable m'ho barra.

Oncle Heribert, tu mateix! Amb prou tendresa i sense recels ni esculls, convida-m'hi... Com sols al somni! Tret que aquesta vegada. som-hi! De veritat!

O belleu (potser) em caldrà abans esdevindre també cadàver...

I ara em dic, «*Saps què? — Això és fàcil.*»

«Dit i fet!»

«*Espereu-m'hi. Espereu-m'hi. Ara, ara… D'ací no hi soc!*»

(…)